S. Jonsson

Hugvekju-Psalmar

1780

Þær Fimtyu heilögu Hugvekiur

Þess Hꜳtt-upplysta Guds Manns,

Doct. IOHANNIS GERHARDI,

Miwklega i Psalm-Wijsur snwnar,

af þeim Velgꜳfada Kennemanne, Sr. Sigurde Jonssyne, ad Presthoolum.

Seliast innbundnar 6. Fiskum.

Prentadar ꜳ Hoolum i Hialltadal, Af Petre Jonssyne. 1780.

Register.

A

B

D

E

F

G

H

Hvør

Saũ.

Þeir

Þeir Fimtyu

Hugvekiu Psalmar.

I. Psalmur.

Um rietta Þecking Syndareñar.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

O Gud heilage Herra miñ, hefi eg aumur Þrællenn þiñ, Synda Eytur so iñdruck, id, eins og Jord Vatne tekur vid.

Vijst er mijn Synd yr Maata miog, morg, Ung, Gomul og Svjvirdeleg, enn þijn Reide sœ Elldur er, Ogudlegum sem fortærer.

Reitlæted allt sem orkad gat, er sem Bloodsiwkrar Kvinnu Fat, O! hvad Ranglæted illt eg frekt, er þaa fyrer þier svijvirdelegt.

Looßid medañ i Myrkre er, mikla Byrtu þad gefur af sier, enn þegar Soolen aa þad skijn, alla misser þad Geisla sijn.

Eins er þad margt i Athofn Mañs, ad Alite hærsta Doomarans, Ofullkomed og einkis verdt, er vier þo meintum Heilagt giordt.

Hvar mun eg aumur Frelse faa? Þo flya vilde eg i Himenenn haa, þa er þar fyrer utann Ef, er eg so tijdum styggdann hef.

A Jordu er hvergé Hæle hier, Herrañs Skepnur þær mya mier, med þvi eg hefi moodgad

 þañ,

Þann, minn og Þeirra Gud Skaparann.

Asokun Heims er hörd og stoor, Himen, Lopt, Jord, Vatn, Elldur, Sioor, Englar, Samvitska, Satan sioor, og sialfur Gud klagar þonda Menn.

Hvor mun vid slijku reysa Rond, Rettlæted staar a adra Hond, Þegar allt þetta ämar ad, ecke er sijnt um Grida-Stad.

Glæpugum þeim sem gyrnast Rad, giefur Salomon heilnæmt Rad, i Biargskorum sig fele fliott; Flya vil eg nu þangad skiott.

Biarged þad sem hann seger hier, sialfur JEsus vor DRottenn er, Skorurnar eru Under hanns, i þeim er Hæle Syndugs Manns.

Lijfsins Uppspretta er þar ein, oll kann sw græda daudleg Mein, Svala Dryck finnur Þyrstur þar, Þvotta-Laug hinn sem Ohreinn var.

Þar vil eg koma þiadur Þræll, þar vil eg felast JEsu sæll, medann Guds Reide fram hia fer, sny eg til þijn, þu tak vid mier.

Ecke þarf eg ad Ottast þar, Asloaun Guds og Skiepnunnar, sa er strax allre Anaud frij, Undum DRottenns sem hvijlest i.

HErra JEsu minn Hlijfdar Mwr, hialpa mier ollum Vanda wr, tak mig i þijna opnu Und, og annast mig a Dauda Stund.

2. Psalmur.

Um̃ Idkan Idranarennar af HErrans Pijnu.

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn.

HJcaͤdu og Hugleid Sæla mijn, særa og beiska JEsu Pijn, siaadu hanns Mædu megna, Kvalanna stærd og Ofraun af, Ondena upp a Krosse gaf, þad leid hañ þiña vegna.

Siaadu hier þiña Synda Stærd, siaadu hvad miked kosta vard, Saar þijn og Siwkdoom græda! Gud lijdur sialfur grim̃a Pijn, Gud wthellet hier Lijfi sijn, Gud kvelur margskyns Mæda.

O! hvad Banvænlegt er þad Saar, þar eckert annad til Grædslu stoar, eñ Bartskierans Blood wr Ædum, O! þaa kynia Stærd Kraankleikans, er kostade Dauda Læknarans, Guds þo a Him̃na Hædum.

Þu christenn Sæla, siaadu hier, Syndenne so Gud reidur er, þo hañs Son Saatta bæde, Fodur sinn klærã fyrer oss, fallna i Synd og Daudans Bloss, Guds þo ei rienar Reide.

Hann took þaa a sig Hörund Mañs, Helgande so Naatturu hanns, ad Synda Sytre eyde, hañ þaa samtengde Hollded vid, heilagasta sitt Rettlætid, Guds þo ei rienar Reide.

Allt þaangad til hann a sier bar, Illgiord og Synder Veralldar, kvalenn a Krosse deyde, hañ liet wtþressa Lijf og Blood, ad leysa og græda Heimsins Þiood, Guds þaa rienade Reide

Hand, Slog, Saar, Bryxl og Heliar Neyd, Hrakning og Smaaner JEsus leid, Blessadur i Hondum freyde, Faderenn leit þaa saaru Swt, Saal og Lijf hanns þaa blædde wt, Guds þaa rienade Reide.

Hann sem Heilagur hiingad kom, hlaut ad lijda so straangan Doom, særdur med soddan Hætte, saa sem kiemur med Synd i Heim, sijdann lifir og deyr i þeim, titrande ydrast ætte.

Hrædast og skiaalfa Skepnu ber, Skapara sinn þvi hefur hier, Krossfest og kvaled bæde, Þrællenn maa þetta Ottast eitt, ad hann hefur sinn HErra deydt, syndugur Helgann hriaade.

Christur lijdande Kvol og Deyd, kallar til vor i sinne Neyd, laatum oss honum hlijda: Syndug Maneskia siaadu mig, sannlega hlijt eg fyrer þig, soddann Saklaus ad lijda.

Særer mig eitt og svijdur mest, sie eg og veit ad Blooden flest, mijna Pijn agtar eige, Obacklæted sem almennt skier, allre Kvol þyngra fellur mier, aa mijnum Andlaats Dege.

Heyrdu nu soddann Saala mijn, siertu Packlaat i JEsu Pijn, med Ast og Idran heita, Syndanna Verkum siaadu vid, sær þu ei framar DRottenn Gud, nie hann til Reide reita.

Myskunar Fader, Myskun þijn, Myskune oss fyrer JEsu Pijn, og helge vor Hiortu krameñ, Jesu þijn Bæn og Benia Foss, Boot og Lijfgun sie ollum oss, Amen, O JEsu! Amen.

3. Psalmur.

Um̃ Avoxt sannrar Ydrunar.

Ton, Sa friáls vid Løgmaal fæddur er.

SYnduge Madur, sia ad þier, Saal þijn so hoolpeñ verde, eilijft Lijf byriar hvor sa hier, hreina Ydran sem giorde.

Hvar siw hin hreina Ydran er, er þar og Kvittun Synda, enn siw Kvittun hun aflar sier, Elsku Guds til Mannkynda.

Hvar Guds Ast er og Hylle hañs, hañs Sonur er þar medur, i honum Boot a Misgiord Manns, Mañs Samvitsku þad gledur.

Hvar Samvitskan er glod og good, Guds Ande bijr þar inne, og heilög Þrenning, sem hiaalpar Þiood, med hollre Lijfgiof sinne.

Þvi faa þeir aller eilijft Lijf, sem Yferboot Synda vinna, enn Andar Tioon og Eymda Kijf, Ydrunarlauser finna.

O Kottenn þar uppa doo a Kross, ad deya Synden mætte, laatum þvi ecke lifa i oss, Leste med vondum Hætte.

Saalar Daude andlegur er, Illgiord og Synden Manna, undanndrogum þvi ecke vier, Ydrunar-Verked sanna.

Aumur er sa sem ecke kann, Illgiordum Boot a vinna, siaalfann Gud fra sier fæler hann, med Fylking Engla syna.

Synden stygger Guds Anda wt, af Mustere vors Hiarta, eins og Wijflugur flya Braut, ef finna Reikenn svarta.

So sem Gud framar ollum er, eiñ Hlutur sca hinn beste, eins er og vijst i sialfre sier, Synden vor hinn sca verste.

Nu þo Synder sem vinnum vær, vijst stoorar heita meige, ef Ydran breidest wt yfer þær, Augu Guds sica þær eige.

Med þvi þu safnar Synda-Fanns, siifellt og marga Vega, Ydrunar Taar þijns innra Mañs, af-þvoe þær daglega.

Gief mier HErra i Hiartad mitt, hreinañ Ydrunar Anda, so ad mijn Sæl af Syndum kvitt, synge þier Lof aan Enda.

4. Psalmur.

Uñ þad sæta JESU Nafn.

Ton, JEsus Christur a Krosse var.

O JEsu! Nafn þitt ilmsætt er; alla Myskun og Frelse lier, þvi bid eg þig miñ JEsus: Vægdu og lijkna veikum mier, og vertu mier JEsu JEsus.

O Hiartans Unun innelig! Elsku þiñe bijgæfa mig, Gyrnd mijn og Glede JEsus, fyrer mier ecke feldu þig, fyrst þu ert JEsu JEsus.

Myskunar Tijmenn medann er, myskuna þu og lijkna mier, Myskunar Mergden JESUS; Myskunar Tijmenn þegar þver, þa vert þu mier

JEsu JEsus.

Orýme verdur ecke neitt, i þo Mýskunar Fæng-ed breidt, mig taker, millde JEsus. Saala mijn er af Syndum þreýtt, siert ockur JEsu JEsus.

Oll Saalar Fæda os-þurr er, utan med blandest þad Vidsmior, sem ertu sæte JEsus, soddann Krydd mine Saalu ber, siert hene JEsu JEsus.

Synda Cytur eg soged hef, Satan hlijdande Vondsku Ref, i þine Augsijn JEsus, trwe eg þo fyrer utan Ef, ad ertu mier JEsu JEsus.

Uppruna Synd sem erfda eg, aaklagar mig og þreýnger miog, i þine Augsijn JEsus, þo hun sie stoor og [illegible], samt ertu mier JEsu JEsus.

Fæding og [illegible] flecker Synd, fordæman-leg er Skiepnu Kynd, i þinne Augsijn JEsus, þo Saurgun fylge soddann Mynd, samt ertu mier JEsu JEsus.

Satan os jafnan sviked fær, Synder dagleg a giorum vær, i þinne Augsyn JEsus, svijvirdeleg-ar þott sieu þær, samt ertu mier JEsu JEsus.

Þo ad eg Sooma svipte mig, samt kann eg ecke ad sneida þig, mikelle Mýskun JEsus, epter þvi hun er æfennlig, oss ertu JEsu JEsus.

So sem mier harla hægt var þad, ad hrapa i Synd og Kvala-Stad, fra þier Frelsarenn JE-sus, veit eg so hægt þier vinnur ad, vera mier JE-su JEsus.

J Lijfe, Deyd og Doomsens Hrijd, daglega og um allann Tijd, vertu mier veikum JEsus, fyrer

þinn Dauda, Fear og Strijd, frida mig JEsu JEsus.

Minnst þu ei so aa Synder mijn, ad sialfur gleymer þu Myskun þijn, heilage HErra JEsus, Saalar Lijfgun og Sadning fijn, fiertu mier JEsu JEsus.

Ad lifa og deya, Lausnare minn, lijka koma fyrer Doomenn þinn, þore eg þvi minn JEsus, i þijnu Nafne eg Frelse fin, fyrst þu ert JEsu JEsus.

O JEsu! fyrer þinn Unda Foss, alla Kvalning og Dreyd aa Kross, og Naadar Nafn þitt JEsus, aunast þu Lijfs og lidna oss, ... sie þier Jesu JEsus.

5. Psalmur.

Um Trwarennar Ódkun.

Ton; Kom Andr heilage.

Drottenn! eg aumur er, i Hugsun minne, opt gioore eg Oriett hier, og Pijnu kinne.

Græt eg þad, Goodverk m..., Slæp bæta eige, so sem Synda Boot þijn, sijst nægiast meige.

Læst eg so leggia aa, Lappan Goodverka, Forþienan þijna þaa, Prautar noog sterka.

Hvor sem sig heilagan, hier finnded giæte, hvad þyrfte ad hugsa han, um HErrans Riettlæte?

Under Naad erum nu, ecke Logmaale, sieum til soddan Triv, Synden ei briaale.

Hæstt upp i Himnenn, heilage Fader, syndgad hef Sonur þinn, svijvirdelegt bad er.

Aumur eg ecke maa, Arfe þiñ heita, virdstu mier Priootskum þaa, Præls Nafn ad veita..

Oflug er Synden sw, sem mig vill pijna, lạt hana lokſens nu, Lijfenu tijna.

Holldsens ill Yfer-Read, uñ sijder liñe, og misse Afl og Daad, Andenn so vinne.

Eg hefe heimskur Mañ, hyllst Satans Ede, unn mier ad Ovin þañ, eg sigra næde.

Otta vijst under bioo, Ogn Dauda-Kijssins, Ills Ender er hañ þe, og Iñgaangur Lijssins.

Nær Lijfed [illegible], oll Meineñ þverra, þa mun eg þocknast þier, þu goode HErra.

Oll Synden er [illegible] i Himna-Sæte, eiñ Gud þvi ertu mitt, einka Riettlæte.

Daudann ei Ottast nu, nie Symda-Kijsed, hærstur ert HErra þu, Heill mijn og Lijsed.

Saal mijn af Syndum kvitt, sioa mun þijn Mæte, bodeñ i Brwdkaup þitt, Brwdgum-eñi sæte.

Þa reyne eg þad og siñ, ad þu ert mier bæde, blijdaste Brwdgumiñ, og Brwdkaups Klæde.

Eg hefe iklædst þier, a Skijrnar Dege, sea Skrwde skijler mier, skadar Synd eige.

I skiærum Skrwda heim, skal eg framgaanga, þa DRottenn dæmer Heim, a Dege straanga.

Dijrdar-Skart skal oss þar, skijnande giera, hvört oss til Eilijfdar, audnast ad bera.

I sanna Sælu-Dijrd, senn leid oss HErra, sw Lofgiørd sie þier skijrd, sem ei maa þverra.

6. Psalmur.

Um Huggun þess Ydrande i Christi Pijnu.

Ton, Köng Dauid sem kiennde.

ALLur syndugs Mans Soome, saníega fooigienn er, i þvi, Frelsarens froome, ad forsinnadur varstu hier, og þioadur bwngre Pijn, Daude þinn er Lijf Lijda, Lækning og Huggun frijda, Hoop mitt og Huggun mijn.

Þu einn Gud allra Lijda! eg gat þig moodgad vijst, enn þig aptur ad þijda, orka kunne eg sijst; En fyrer Christi Kross, er oss nu ordenn Fridur, af þvi þig sialfann vidur, sætter þu seka oss.

Sia nu þaa Særing megna, Sonur þinn lijda blaut, fyrirges þad þess vegna, Þrællinn illur sem braut, DRottenn, myskuna mier! Synd mijn er Sande fleire, samt er þijn Naaden meire, þviad hun eilijf er.

Ef ad eg ecke iaata, Illverk og Synda Prenn, þa kann i einganu Maata, Afiausn þeirra ad faa; En ef auglijse þær, Saar svijvirdelega skarta, særande kramed Hiarta, enn Samvitskan Selmtur fær.

Halltu þvi ecke inne, Ast þinne Fader kiær, nie Naad i Naudsyn mine, Naakvæmd allre mier tær, minstu Myskunar þijn, reidstu mier aumum eige, af þvi þu hefr sleiged, Son þinn fyrer Synder mijn.

Hver munu aums Urræde, a Reiknings skapar

Tijd,

Tijd, þa senn ad sækia bæde, Synden og Riettlætid, sitt staar a hvoria Hlid, under Andskotans Hreidur, uppe Doomarenn reidur, enn Samvitskan svipt er Frid.

Verolld er oll i Loga, umhverfis Mannenn þaa, hvornenn maa hrædдur voga, i HErranns Augsyn fram̄ gaa? Ei helldur falest sær: Hvad er þa hellst til Raada? Hvor vill þaa Saalu naada? Hvar mun þa Hvijlden vær?

Hvor er saa einn sem heiter, Engell hins mikla Raads, Aumum Vidtoku veiter, Verndarenn Lijds og Laads? JEsus þad eflaust er, mille hanns Hialpar Handa, hrædдur mun eg þaa standa, hanns Füllting hlijfer mier.

Saal mijn, þijn good Trw glædest, gled þig og fagna nu, uppaa þann er þu hrædest, Ofvijdenn vona þu, vert ecke orvæntin, fraa þeim sem fyrre flyder, flyd þu nu a þess Naader, hann reynest þier hollur Vin.

Minn Gud! eg maa þad jaata, mikel er Syndenn mijn, þo er i allann Maata, enn meire Naaden þijn, oll mijn Von i þier staar, gef þu eg glatest eige, gief ad þig lofa meige, hier og um̄ eilijf Ar.

7. Psalmur.

Um̄ Avort Christi Pijnu.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

PA Herrans JEsu harda Piin, hugleide eg med Krapte siin, eykst þa miin Triv og efleft best, um þad tvent sem mig vardar mest: Aft Guds til miin, og annad hitt, Afbroten oll eg fæ vel kvitt.

Þegar min HErra hieck a Kross, hneigde sinn Munn ad kyssa oss, Arma wtbreidde bæda senn, baudst til ad fadma alla Menn, hann lauk upp siinum Hondum tveim, ad hiaalpa og audga oss med þeim.

Hann liet þvi opna Siidu siin, so þadan streymde Liif-Giof miin, og ad hanns heita Hiartans Þel, hægra sie oss ad skoda vel, hans Saar eru af Ofraun blaa, Aft velldur þvi, þau lioomar a.

Leatum oss i hanns opnu Und, inngannga þvi med gladre Lund, skodum hanns heita Hiartans Aft, hvor oss syndugum alldrei brast, i hanns Searum er Nædar Nægd, noog Endurlausn og allskyns Hægd.

Af fim Liikamans Limum hans, lagade Blood til Syndarans, Hondum, Footum og Siidu senn, so þad liifgade alla Menn, og þad signada Saara-Flood, Synder þvæge af allre Þiood.

Hann var hrakenn med þrongre Þraa, þraasamlega hann Judar slaa, slaa þeir Gadda i Hollded hanns, hanns Blood wtkreiste Synden Manns, Manns Hendur Gude unnu a, a honum margskyns Kvelling laa.

Hann striidde Daudann hardan vid, hann so oss veitte Andlatz Frid, hann var sakfelldur hier

ꝏ Jord, hanns Børn so yrde saklaus giord, hañ liet sig slꝏ med Heipt og Fors, hann so Aklogun fyrrte oss.

Hann stunde hꝏtt med Harma-Kvein, hañ so oss bætte eilijft Vein, hann bar ꝏ sijnum Herdum Kross, hann so Pijngd allre liette af oss, hañ var devddur og hrakenn senn, hann so lijfgade alla Menn.

So sem þꝏ Vijnber Of-þijngd af, alla Vega sinn Log wtgaf, eins pressadest vors HErra Holld, hrynde hanns Dreyre nidur ꝏ Folld, und-ann Pijngd alls Heims Jllgiordar, og Reide Guds, sem JEsus bar.

Soddann Gagn fær þu, Sꝏla mijn, af Sꝏrum JEsu og beisku Pijn, Handskrift sem oss var moote mest, med sier hefur ꝏ Krossenn fest, hanns Blood hana af-þvode þar, i Pijng-Hwsi Guds, sem ritud var.

Vertu þvi gladur, mædde Mann, Manna Hiꝏlp alla JEsus vann, ef stoor eru þijn Synda Sꝏr, Sꝏr hanns eru þier Lækning klꝏr, hañs Blood þad edla Umsal er, sem alla Græding veiter þier.

Andlꝏt þitt JEsu og þijn Pijn, allra Meina sie Booten mijn, i Lijfi og Dauda Athvarf allt, ꝏfinnlega mier vid þig halldt, þu heilog Þrenning hijr og blijd, halldest þitt Lof um allann Tijd.

8. Psalmur.

Uñ

Um̃ Fullvissu vorrar Saaluhialpar.

Ton, Gud Myskune nu ollum osz.

SEed þig mijn Saal og giæt þu ad, Gude Skapara þijnum, mundu hans Naad og minnst aa þad, þaa myndade hañ þig i Leynum, aadur þegar varst eingenn þu, Umhyggiu bar hañ þijna, eigeñ Mynd hanns ert ordenn nu, ei kan hann þier þvi tijna, hann annast alla sijna.

Nu þo ad vijsu syndug siert, so Guds Mynd hafer tapad, hañ sem af eingu gat þig giert, giætur þig endurskapad, sa sem þig skoop aan Synda-Flecks, Saurgan þijna kañ bæta, og Illsku Root sem i þier vex, alla i burtu ræta, ad þvi skallt giorla giæta.

Hiaa Gude erum lijkt sem Leyr, Leyrpotta Smids i Hende, um̃ Efni sinnast eingver þeir, sem eru sijn Verk hafande, skyllde hann þar til skapa þaa, Skepnu Kynd sijna Mannenn, Handaverk þau ad hata og slaa, og hrekia i Diosla Nañeñ? Saal mijn ei þenktu þannenn.

Vijst er Skopun og Mynden Manns, miked Guds Astar Merke, enn gior vottast þo Elskan hans, af Endurlausnar Verke, alldrei gyrnest þu Glorun mijn, goode Hyrdereñ Sauda, fyrst ad þu þolder þvinga Pijn, þig gafst i Pijsl og Dauda, til Lijfs og Lausnar Þioda.

Saa osz Fridkeypti Fodurin̄ vid, Fullnadar dijru Verdi, aunast osz nu og legg Lid, Lijf vort so eingen skerde, þetta Tilflugt ei verdur vallt, velldur þvi

þad

þad eg sege, sw Naadar Giædskan gnæfir allt, Gud fyrer Prælenn deye, Saal mijn, þvi efast eige.

Vier erum Gud þijn Oska Børn, og Arfar ad Himna Vistum, so elskar þu nu sierhvern vorn, sein DRotten JEsum Christum, Naad og Uppfylling eilijfs Lijfs, oss gefst i Syne þijnum, Uppsprettu Goods og Ending Kijfs, Uppgiøf af Synd og Pijnum: Glest eg i Gude mijnum.

Hvernenn kann sier ad hata mig, Helfør mijna sem bætte, og gaf i Daudann sialfann sig, so ad eg lifa mætte? Þo Oviner aller nye mier, mijna Saal aklagande, JEsus mitt Hoop og Hæle er, Helgun og Lausn fra Grande, Trw mijn so stødug stande.

Lof sie þier Fader fyrr og sijd, fyrer þinn Soninn kiæra, og þier Jesu sinn kyster Lijd, lijka sie Dijrd og Æra, so helgum Anda sama Veg, sama Vegsemd skal gialda, þu Eining Þrenning Odaudleg, um mier þinn Prijs margfallda, hier og um Allder Allda.

9. Psalmur.

Um þad, ad vier skulum elska Gud mest.

Ton, Drekkum af Brunne Naldar.

KJis upp rett-christenn Saala, Raadholl Rad læra, stundlega Hnite haala, ei haf þu kiæra, enn þann ypparsta Gooda, elska og stunda skallt, hvers Nægdar Giædskan frooda, gott innebindur allt.

Uppsprettann alls hinns Gooda, er hia DRottne

ne, honum ætt Ast ad biooda, so alldrei þrotne, kapada Skepnu neina, skallt ecke elska þu, þui eingann Astar-Beina, aptur þier gielldur sw.
Þeim ættu ollu ad tæra, Astar Geinge, er þig hafde þær kiæra, er þu varst eingenn, þa hañ til Reide reit ꝛc, rasande tijdt og þreatt, syndsamlega so breyter, samt elskade hann þig dæatt.
Hiartans Ununar Ardur, um iñstu Reita, og Andar Alldengardur, mæ Elskan heita, hun wti lokar Heimenn, af Hiarta Mañsins betst, Satan og Synda Reimenn, sigrar, og græder flest.
Hun læser Dyofla Dijke, og Dæader eykur, hærsta Himnarijke, hun upplijkur, Ast er Utvalldra Merke, ecke til Hiælpar sein, wt af Elskunnar Verke, auglijsist Trwen hrein.
Ef Sæalen elskar eige, þañ ædsta Gooda, deuda ad sonnu sege, og Soomasnauda, Yndes Hægd einga hesur, og eingenn Roolegheit, Uggslaust i Syndum sefur, sitt Hiælpar Rææd ei veit.
Gude þvi ættu ad uña, af ollu Hiarta, eingar Ydiur kunna, ædra ad skarta, ef þu uppbyriar eige, ad elska O Rottenn hier, upp frææ þeim effsta Dege, ecke veitest þad þier.
Sviptu mig Synda Galla, miñn sæte HErra, og bañada Elskualla, læat i mier þverra; Gef ad þier einum uñe, og elske Hiarta-klær, so ad eg sijdar kunne, ad siæ þig um eilijf Ar.

10. Psalmur.

Uñ

Um̃ vora Fridþægingu.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

O! Hvad mikel er Myskun sw, minn JEsu sem oss veitter þu, Siwkdoom vorn sialfur barst, fyrer Heimsins Synder særdur varst, sveid þier Und, enn Hiartad þitt starst.

O! þau Vilkior og Viste betst, ad barstu Riettlætur Straffed mest, Rænglæatur fañ þo Frid, heilagur tookst þu Hegning vid, hinn synduge feck þaa Grid.

Þu tookst a þig hid versta vort, var þad Synden sem hofdum giort, þitt betsta þu gafst oss, þad var Lijfid og Lausnar. Hnoss, leidstu sialfur Daudann a Kross.

Og nu med þvi þijn Elskan mest, a sig took þad, sem vort var verst, betstu Eign biooum nu, Lijkame vor og Saal er sw, soddann Hnoss er gyrnest þu.

Hefder þu ecke Herra trwr, hialpad Rænglæatum Dauda wr, og keypt hann Kvolum fra, þijna Rettlæata furdu sa, funded munder hafa þa.

Faderen̄ hefur hefnst a þier, hverskyns Synda sem giordum vier, þvi siest oss Þrælum Vægd, þad er þier, Saal mijn, Siñes Hægd, ad Synd er kvitt, enn Reide Guds lægd.

Hverneñ kañtu þaa Herra kiær, ad hefnast a oss fyrer Synder þær, sem ad þu sialfur barst? Saalen þijn af Sorgum starst, ad Synd fyrer oss

þa giordur varst.

Engenn hefur nu Abl nie Valld, aa oss ad leggia Hefndar Gialld, utañ eina ste hañ, fyrer vor Brot sm̃ borga vañ, og bwiñ er ad Fridkaupa Mañ.

Gled þig mijn Saal vid Sañleik hañs, er synd-iggs vill ecke Dauda Mañs, ad eilijfu seger hann Satt, i þeirre Trw þu stødug statt, sterka Trygd hann vid þig batt.

J Guds Meta-Skaal Myskun er, miklu þijngre, þaa vigtum vier, helldur eñ alls Heims Synd, siertu alldrei so Saal mijn blind, ad soddañ Huggun taper i Vind.

Mundu ad Synd er Mañsins Verk, eñ Myskun Guds þo stendur sterk, er þeirra Olijk Daad, Illgiørd stundleg, enn eilijf Naad, og Osegianlegt O Rottenns Raad.

Flÿ eg nu aumur argur Þræll, under Naad þijna Gud miñ sæll, syndu þvi Myskun mier, þig skal lofa og þacka hier, það aa medann Eilijfden er.

II. Psalmur.

Um̃ Fridar Boot fyrer vorar Synder.

Ton, Hver sem ad reysir hæga Bygd.

Milde JEsu eg miñest nu, Myskunar Bod þitt kiæra, Syndugum giorder sialfur þu, soddañ Ordum ad tæra: Aller sem þiaest Þijngsla Pijn, og þreytter erud, komed til mijn, ydur skal endurnæra.

Þar

Par til giøre eg so svara þier, Sannleikskins dyrste Munnur, Syndanna Pwnge þreynger ad mier, þier er minn Brestur kunnur, andvarpa eg i Eymdum mijn, og vil þo giarnann koma til þijn, lifande Lijfsins Brunnur.

Þwngar eru sem æred Blij, ofmargar mijnar Synder, erfida eg og þiaæst þvi, þessare Byrde under, Glæpafullann eg Alldur el, eñ vil þo giarnann deya vel, HErra mier Huggun sender.

Kom þu miñ JEsu, kom til mijn, kom þu med Asiaan hijrre, þviad eins kann eg ad koma til þijn, ad komer þu til mijn fyrre, kom þu og svala mæddum mier, margskyns Synda eg Oked ber, endurnær mig Naad nyrre.

Hiaalpe mier betst þijn heilog Ønd, hiaalpe mier betst þinn Daude, og Lijkame þinn sem leid hier Bond, laugadur Pijslar Bloode, Saar þijn, Under og Arnan trw, og allt þad fyrer mig þolder þu, hiaalpe mier Herra goode.

Daude þinn fann oss Frelsis Hlijf, Frid, Lijfgun og Rettlæte, meir mun þaa þitt lifanda Lijf, liena oss allskyns Mæte, hvar þijn Minning i Hiarta var, herbergiar þu og lifir þar, Tign er þad soddann Sæte.

Gled þig nu, Saal mijn, gled þig nu, gled þig i DRottne þijnum, er Obedenn veitte Ast og Trw, Ovina Flocke sijnum, Vina Graatbeldne vill hañ þaa, veita giarnann og Mykun tiaa, Hægd er þad Huga mijnum.

Þegar þu Hiartans HErra minn, hiedann giorer mig kalla, leid þu mig þa til Lijfsins inn, a lioomande Dijrdar Palla, so ad mier hlotnest Heiller þær, ad heyra þig, sia og vera þier nær, og lofa um̃ Eilijfd alla.

12. Psalmur.

Um̃ Art og Eigeñleik sannrar Trwar.

Ton, O Fader miñ, eg Þrællenn þinn.

UPP upp mijn Sal, er þier nu Mal, ad ysf-ervega Trw þijna, Kraft mikel er, Christo þvi ber, kiærar Þacker ad sijna, Edla Hlut þañ, ingaf þier hañ, a ttu þvi so ad greina: Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad skier, ad verdum vier, vel innplantader Christe, eins og Vijn-Tre, viss Meistare, vidgræder lausa Kviste, af Drottne ma, Lijfs Fri-osfgun fa, frægre enn nockra Gimsteina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olle Trw sterk, Abels Foorn-Verk, allvel þock-nadest Gude, DRottne so sætt, þiker miog mætt, Munn-Offur þess sem trwde, er þad Bæn ein, ablug og hrein, orkande Bootum Meina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hr.

Enochs Trw vañ, ad sa Guds Mañ, upp var numenn i Hæder, hun so Gyrnd Manns, til Himnes-Ranns, Heimsins fra Glise leider, eilijft Lijf þvi, og Jbwd Christi, oss gesst hier nu ad reyna,

na. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

Sonn Trw þad vann, Sara gat Mann, sijn⸗um i Alldurdoome, so gietur Christ, sierhvor Saal vijst, sem er prijdd Skijrleiks Bloome; En þet⸗ta hier, andlega skier, Oflgañ vid Trwar Beina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trw⸗na hreina.

Af Trw þad kom, ad Abraham, Isaac forna kuñe, sialfs Vilia Mañs, og Sealar hañs, Son sæ hun heitast unne, andlega i Trw, honum offra þu, Elsku sijn þier ei neina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

Olle Trw good, Israels Piood, yfer geck Haf⸗ed rauda, so komunst vier, hættulaust hier, Heims yfer Siooenn Nauda: Rahab Frid fañ, frelsast so Mann, fyrer Trwna alleina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

Hrein Trw þad er, þa Hiartad hier, HErrañ medteked getur, med Arnan hañs, og er til Sañs, oc honum Traust sitt setur, fullviss um þad, hun siñe Naad, fyrer Grædarañ Meina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

Uppreñur sw, hin osliga Trw, af andlegu Guds Ords Sæde, eins grær sem Twin, Andeñ og hun, eitt eru þesse bæde, Ord Guds er Far, sem And[illegible] feriar, iñ i Hiartad Leid beina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

Opt nefnd Trw hier, andlegt Lioos er, upplioo⸗

mande Manns Hiarta, Geysla þa ber, sem giefa af sier, Goodverka Skyned biarta, hvar þad far-ast, hana þar brast, hendte þad bernsku Meyna. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Liifid og Tr. hreina.

O minn JEsu! mier inngef þu, andlegt Lioos Trwarinnar, liise þad mier, so lære eg gior, Leid Saaluhiaalpar miñar, so eiliist Liif, epter Heims Kiif, eg mætte saa ad reyna. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Liifed og Trwna hreina.

13. Psalmur.

Uñ andlegann Hiwskap Christi og Saalarennar.

Ton, Eins og sitt Barn.

Byw þig Saal miin, bidlar til þiin, blessadur Gud aanEsa: Eg vil þig mier, eg vil þig mier, JEsus so tier, jafnann og æ trwlofa.

Gled þig nu þvi, Gude þeim i, sem giefur þier Brwdkaups Klæde, og glooande Skart, gloo-ande Skart, gyrnelegt margt, Gull-Hrijng og allskyns Giæde.

Flijttu þier þaa, Fegurd hanns saa, fagnande tak vid honum, Brwdgume þiñ, Brwdgume þiñ, med Bloomleik siñ, ber laangt af Maña Sonum.

Hañ skijn sem Sool, þa Heimsens Hiool, heit-ast upplioomá kunne, daasrijdur Sveiñ, daasrijd-ur Sveinn, Dijrd krijndur einn, drijpur Næád af hanns Munne.

Athuga þu, þiñ Aumleik nu, og hañs Hœtignar Prijde, so veitstu gior, so veitstu gior; hvar Sœmd þad er, sier took hañ þig fyrer Brwde.

Þu varst nakiñ, þvi var ei Kyn, þyrder ei iñ ad koma, i Kongsens Sal, i Kongsens Sal, nie koma œ Tal, vid Christum þinn Brwdguma.

Synda Lorfum, sijdur þorfum, sialfur hann þig wr færde, Silke-Fat nijtt, Silke-Fat nijtt, med Sooma prijdt, sijdann til Eignar tærde.

Gyllene Armbond, gaf þier œ Hond, Gudvef og Brwdkau[illegible] Klæde, og Eyrna Skart, og Eyrna Skart, eñ allt Oþarft, af þvode sijnu Bloode.

Allt hvad hanns er, Otijgeñ þier, aum Brwdur giefur hañ þetta, Hunœng, Vidsmior, Hunœng, Vidsmior, þa Hwngur skier, Holld sitt og Blood til Rietta.

Ecke neitt slijkt, eda þvilijkt, orkar þu honum ad veita; hellst mœ þo dœst, hellst mœ þo dœst, ad Hiartans Ast, sem hefur hann til þijn heita.

O! hvad Saal sw, sijdar og nu, sæl og blessud mœ heita; soddann Teingd nær, soddann Teingd nær, ad Son Guds kiær, sier vill til Egta jœta.

Trwen œ hann, traustast hun kann, Teingder slijkar ad festa, allt hañs Gootz er, allt hañs Gootz er, eigeñlegt þier, Æra og Tignen mesta.

O þu Saal mijn! Uñusta þijn, œstudlega tak moote, halltu vel Trw, halltu vel Trw; hvorast ei þu, hanns Vingan so ei þrioote.

Þier JEsu kiær, þad þockum vær, þui Teingd

oss ert komenn, leid þu oss inn, leid þu oss iñ, Lijfsgiafare minn, i Lambsens Brwdkaup, Amen.

14. Psalmur.

Um Christi dasamlega Manndooms-Tekning.

Ton, Ofan af Himnum hier kom eg.

LAtum oss nu, mijn liwfust Born, litla Stund hepta Huga vorn, þessu stundlegu Starfe fra, stunda og þenkia andlegt ...

Hiartans Augun þa hefium fyrst, hiedann og uppa JEsum Christ, athugande hvor Ast hanns var, og Leyndardoom hanns Fædingar.

Hañ stie nidur i Hollded vort, hann so oss fenge Guds Born giort, heilog Fæding og Holldgan hanns, hreinsar og bæter Saurgun Manns.

J Tijd fridsama Augusti, oss villde JEsus fædast þvi, so ad hann fenge sett til Sanns, Saatt og Frid mille Guds og Manns.

Hann fæddest þvi af hreinne Mey, hann synde þad hann kynne ei, andlega ad fædast, utann þar, Osaurgad Mannsins Hiartad var.

Otigner fa þañ Fognud fyrst, Fæding Christi þeim bodadist, þvi honum best þeir þocknast hier, sem þikiast i Hiortum daalitler.

Englar boda fyrst Fognud þann, Fiaarhyrdurum, þvi sialfur hann, Saalnanna Hyrder sañar er, sem þeirer Veg þeim villtur fer.

Med

Med Fiarhyrdurum forum af Stad; fæddum JEsu nu leitum ad, i Bethlehem (þad Brauds Hws er), Barned i Reifum finnum vier.

J Jotu liggur Sveinneñ sa, Søfnud Guds Barna þijda mæ, heilog Ritning er riett til Saňs, Reifarner þessa Guds og Manns.

Mikel og stoor er Myskun siv, mier aumum veitter JEsus þu, þa ecke komst eg upp til þijn, ofann stiest þu hijngad til mijn.

O! hvad furdaňlegt er þad Raad, sem uppa fann þijn Vijsdooms Naad, ad Myskun er nu asæatt vid, allra stræangasta Riettlætid.

Hreinse nu best mitt Hiartans Hws, heilog þijn Fæding, minn JEsus, gack sijdann inn til Gistingar, Gud, velkomenn ad hvijlast þar.

Aller samsynge Engla Hyrd: J Upphædum sie Gude Dijrd, a Jordu Fridur eiňig sie, og Moňunum goodur Vilie.

15. Psalmur.

Uň Avort Christi Manndooms.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

ES boda ydur, Engell tier, ærenn Fognud til Handa. Saal mijn, þu hefur Hugguň hier, Hrædslu lat þier ei granda, fagnande tak vid Fædings hanns, sem forbetrad hefur Raaded Manns, Lijfgad og leyst wr Vanda.

Oss er skrifad ad Oliu-Kvist, i Orkena Dwf-

an bære, audsijnande so Foolke fyrst, Flooded nu þurda fære, eins hefur JEsus fært oss Frid, af Fodursens Hende Sœtt og Grid, eñ Reide hañs runnen være.

Oss hefur JEsus elskad heitt, ad eilijfu samteingiande, Guddooms og Mañdooms Art i eitt, Osliitanlegu Bande: Hvornenn mun þvi hanns Myskun þœa, Mañeñ geta sier slited frœa, Holld sitt og Bloogd hatande?

Þann Leyndardoom um Holldgan hañs, hvor mun rœtskiira kunna? Losleg Hœtign vid Læging Mañs, liet sig samteingiast nuña: Hvad er dijrdlegra helldur eñ hañ? Hvad er slæmra eñ tijndur Mann? Þo vill Gud þessum uña.

Ogrijpanlegur Gud var þad, giorde Mann-Skiepnan reita, þo bar hun sig i eingu ad, epter Sœttum ad leita, þa klæddest hennar Hollde hañ, Heimenn sætte vid sig siœlfañ, Frid og Vægd swo ad veita.

O! hvad sw Skulld var ofur stoor, œttum vier Gude ad greida; JEsus blessadur Brooder vor, i Borgun liet sig deyda, fyrer oss greidde fulla Boot; fegens Hende took hinn œ moot, greidur til Lijfs ad leida.

HErrañ skoop Mañsens Holld og Bein, helld eg þad Dœsemd saña, þo gnæfer þesse Giædskan ein, hann gaf sig til Lausnar Manna, i Adam er Meinleysed mist, meira giefst oss fyrer JESUM Christ, Riettlæte og Holl Himnanna.

Sœl

Sæl mijn af Aliod þacka þu, þijnum Drottne Skapara, Lausnara vorum lijka nu, til Lijfsins vill hañ þig spara. Gude sie Lof i allre Ætt, einum og þreñum swnged hæatt; Amen, þar eg til svara.

16. Psalmur.

Uñ andlega Endurnæring Gudhræddra.

Ton, Giædskurijkaste Grædare minn.

SJtt Gestabod miøg miked þo, milldur og rijkur Gud tilbioo, Hwngrader hellst þess neyta, Syndanna Angur sem Mañ ser, Sæalar Hwngur þad andlegt er, Sadning þar hrein Trw heita. Maña, Piood þa, Engla Brauud, þad eydde Naud æ Eyde-Fiollum, sætar bijdst nu svaungum ollum.

Kræseleg Mæaltijd kallast mea, friddud Fæda er Berde æ, hwngrud Born, heyred þetta, ylmande Rette eted nu, Aflausn Synda og Naad Guds trw, svæanga mæa soddañ metta, JEsus, Fridsins, Booten Kijfs, er Brauded Lijfsins, þetst ad neyta, af Drafe fuller ei uñ þad skeyta.

Þeir Meñ sem hofdu fest sier Fliood, forsmaadu þetta Giestabod, og villdu ecke koma, skijrlijsar Meyar þædu þad, þvi sig hofdu ei samlagad, Satans illum Osooma; Siæa þu, Sæal nu, HErra þijnum Hlijdne sijn, enn hooraft eige, so inñleide hann þig og egta meige.

JEsus

JEsus Christur andlegur er, Elisæus, sem vitnum vier, al-hægt sie allt ad vinna, Sætleikans Vidsmior himneskt hann, hella j toomu Kieren kann, hvar þau maa saa og finna, eins skier, oss hier, Ast aa Christ, þar inhelliſt, i allra Sinne, sem Elska til Heimsens bijr eingen inne.

Synduger Menni Sodoma, sagda Maaltijd ei gyrntust aa, en þo Loth opt þeim byde, himneskur Elldur epter þad, uppbrende Foolk og dreckte Stad, eingenn Von var aa Fride; Eins maa, en siaa, O Rottens Reide, eilijf eyder, allra Geinge, sem Brwdkaup hanns forsmaa, enn bodner leinge.

Og agn sto[illegible]d er þad Þiood, ef forsmaa þetta Gestabo[illegible]ist er saa vesæll Lijdur, eilijft Hungur og [illegible]rijd, yfer þa kemur fyrr og sijd, alldrei þe[illegible]tar bijdur, miog blind, Mannkynd, sw maa heita, sem vill neita, soddan Vistum, og hyrder ei þiggia HErran Christum.

Gud hefur Maata annan enn, i sitt Heimbod ad kalla Men, innra þad oss vidvijkur, Hugskots Dyrnar þaa hann aaknijr, heilogum Þanka til vor snijr, sæll er þa sa upplijkur, hier maa, hvor siaa, ef Hugsun good, i Hyggiu stood, med helga Parta, O Rotten þa klappar aa Dyr þess Hiarta.

Athuga soddan aumur Mann, upplaatu strax þa kallar hann, aadur enn aa burt vijkur, annars situr hann einnig kyr, er þu klappar aa Naadar-Dyr, og þeim ecke upplijkur, ef þier, ad ber, good-ann Vilia, Guds þad skilier Giædsku Millde, og

Neysta

Neysta hanns Altar sem næraſt ſkyllde.

Altar Neysten er Andenn hans, er alaſt ſkal ſo i Briooſti Mans, ad brennandi Bloſſi verdi, Utſlockstu Madur alldrei han, ecke brioot helldur Guds Þijns Ran, ſo rycke ei Reide Sverdi, Hiartad, er þitt þad, hans Muſtere, hvert oſs bære, hreint ad vanda, og herbergia ſijdann þann helga Anda.

Sic þu til med mier ſanne Gud, ſo eg kunne þitt Geſtabod, giarnann med Þockum þyggia, Hiarta mitt er nu oped þier, ætijd velkomenn ſiertu mier, ei vil þig a burt ſtyggia, Sæl miin, ſie þijn, Brwd ur trw, ſem bwenn ert þu, til Brwdkaups kalla, lææt hana ſia þig um Eilijfd alla.

17. Pſalmur.

Um̃ Avꝍrt Skijrnarennar.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſſe var.

Hygg þu ad, Sæl miin, hvad þad er, i helagre Skijrn Gud veiter þier, eru þad andleg Giæde; Saurgun ſem fyrer Fæding ber, fægar og helgar bæde.

Skijrnen þvi ollu orka kan, aptur ad nyu fædeſt Mann, viiſt fyrer Vatn og Anda, Offa Barn Drottenns er þaa han, Arfi til Gotz og Landz.

Ande Guds fordum olle þvi, ad Liifs Hræring kom Votnenn i, ſo ſkedur i Skijrnine, han giorer hun ſie hrein og ny, helgud med Nærviſt ſinne.

Aller þeir Chriſto iklædaſt, i Skijrnene ſem Trw-

ek

ei brast, hvegner i þessu Floode, hverra Skrwde so hvijt, faagast, i helgu Lambsins Bloode.

Als Jerusalems Vollum var, Vatns Dijke alls kyns Lækningar, þa Engell Guds þad hrærdi, þessa Skijrn vora þad tæknar, þvi oss Synda Boot færde.

Foornaña Blood var þveiged þaa, i þessu Dijke Bethesda, so þvæst Christi Bloods Kraptur, einnig ofann i vorn Vatns Saa, vel hreiner fæddu nist aptur.

Heilagur Ande ofañ fer, i Vatns Saaenn þaa skijrunst vier, sialfur þar samañ hrærer, Blooded Christi vid Vatned hier, vorre Saurgun fortærer.

Pharao med siñ hrausta Her, i Hafinu rauda dreckte sier, i vorre Skijrn so skedur, Adam gamle deyr einnig hier, ollum Synda Hoop medur.

Sw Laug er Gler Sioor þesse þaa, þann Johannes i Anda saa, gegnum Skijrn skijna kuña, Rettlætes Geislar HErranns haa, i Hiortun og Saaler Manna.

Ezechiels þad Vitrun var, Vatn af Mustere framflaut þar, gaf Lijf og Græding sanna, kann so Skijrnar Flood Christnennar, Kaamed hreinsa Syndanna.

J Skijrneñe eru aller Meñ, af andlegu Meine græodder señ, er þvi vel adgiætande, ad vær ei Syndgum aptur enn, so annad verra hende.

Christi Rettlæte, klædunst vier, sem kostulegaste Skrwdeñ er, þvi ber oss vel ad vanda, ad vær hañ

kvol-

kvolum ecke hier, med Oklarendum Synda.

Endurfæding vor orka kann, ad krossfestest sa gamle Mann, enn nyr upp aptur stande, i Meinleyse uppalest hañ, Æfinnlega blijfande.

Sierhvør Madur, sem mælt er hier, Mustere heilags Anda er, Þvi skyllde hañ vel vanda, Veglegañ Sess i sialfum sier, soddañ Geste til Handa.

Vier høfum vijst i Vatnsens Saa, vorum Gude Trwlofast Þa, og svarest allar Stunder, laatum oss ecke sijdañ sia, Satans Merkiunum under.

Send Þu oss Drotteñ sañа Daad, so vier beholldum Skijrnar Naad, eñ alldrei af oss brioota um, hier med prijsum Þitt Hialpar Raad, hvørs Æfinnlega niootum.

18. Psalmur.

Uñ Berging Christi Lijkama og Blods.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

SVor sem ad Holld mitt etur, hvor sem dreckur mitt Blood, JEsus soddañ framsetur, sw lifir ætijd Piood, O hvad gott Gestabod! O hvad hollt Andar Fæde! O hvad Lijfkroptug Giæde! O hvad sætt Engla Braud!

Nu mega neyta og dreckа, Naadar-Braud gefst oss hier, so meigum sia og smacka, hvad sætur DRottenn er, O hvad hollt Himna Braud! eilijft Lijf i sier hefur, eilijft Lijf Piodum gefur, eilijft Lijf øllum baud.

Lif-

Lifanda Lijfs af Bruñe, sœtum ofs drecka senn, Guds Hwss Gnægd hun kuñe, giora v drucknа Menn, kome þvi þyrster hier, kaupeд syrer alls ecker ete svanger og drecke, bloodast nu betstu Kior.

So ertu Sœl mijn lijka, sannlega bodenn nu, fyrer Sadning so rijka, svaung og þurstug ert þu, fagnande flijttu þier, fyrst þinnar Forþienustu, Fie og Gull ekert veitstu, gefins þœr þigg þu hier.

Vor er ad vijsu eige, Verdskulldan nockru nijt, Spœmadur þvi so seger: Silfur þeir vega wt, fœst þo ei fyrer þad Braud, Erfide opt sem reyna, ei fiñur Sadning neina, samt er þo Sœlen snaud.

Alldrei Samvitsku sedur, sialfs Forþienan hier, Goodverkum mœ ei medur, Myskun Guds kaupa sier, sicœ þu þad Sœla mijn, þeirrar Fœdu þu neyter, þier sem JEsus nu veiter, gefins fyrer Giœdsku sijn.

O þœ Dœsemd dijrmœta, DRottenn Gud verkar hier, hañs sœtum Holld ad eta, hañs Blood nu dreckum vier, hann einn allt orkad fœr, hanns Dijrd uñ Heimeñ greidest, hanns Lof so vijdt wtbreidest, eins og Eilijfden nær.

19. Psalmur.

Uñ Dœsamlega Skickan DRotteñ-legrar Kvolld-Mœltijdar.

Ton, O JEsu Elsku hreiñ.

Hristi Kvolld-Mœltijd, Krœsing veitest oss blijd, Nœdar Ferhyrdslan frijd, sœtœkum

opnast Lijd.

Himna Braud ei þad er, ad nu medtokum vier, helldur med sialfum sier, sedur oß DRotten hier.

Gud hafde ei ædra neitt, oß so þad fenge veitt, helldur enn sitt Hollded eitt, hvers vier nu faaum neytt.

Oß Molldar Madka hañ, med þessu næra vañ, hverneñ þa hata kañ, Holld sitt, þad med oß sañ?

Utdrijfur andleg Mein, oll þesse Fædan hrein, lijf-kroptug Lækning ein, linande Daudans Grein.

Þad Braud er betst til Sanns, Balsam Odaudleikanns, grædt fær og Hollded hanns, hverskyns Stoor-Glæpe Manns.

Hvar veit nu nockur Mann, neinn Hlut so banvænann, ad giete ei græddann þann, Guds Daude, sem allt vann.

Hvar kanntu Saal mijn sia, Satans Skeyte so hvaa, ad Naadar Skiolld orke aa, oß sem JEsus nam fra?

Hvar hellst a Heimsins Þiood, hættulegt Mein so stood, ad JESU blessad Blood, Boot sie ei harla good?

Heilagast Holld þad er, hvort nu medtokum vier, lijtur þvi Himna Her, og Hætigna Englarner.

Lioomar nu Lijfs-Trie mætt, Lauf-Blod þessa allt grædt, og aflagad endurbætt, allt ramt giørande sætt.

Fagne nu allt hvad er, er fyllt Gud lofum vier,

vier giorum Packer þier, þier sem oß Myskun tier.

20. Psalmur.

Um̃ Mañs riettelegann Underbwning, mdur hañ gengur til Altaris Sacramentes.

Tón, JEsus Christur ad Jordan kom.

HVer sem ad Herrañs Hollð og Blood, hyggur sier ad medtaka, Leyndardoom Guds þad þecke Blood, þvi skal sig betst ransaka, so sem Postulenn Paulus tier, um̃ Proofan Christi Sauda, Afelle so ei ete sier, edur i Lijfs Stad Dauda, sem ablar Saalu Nauda.

Þesse Proofun hun andleg er, um̃ hana fellur Ræda, Mollð og Aska er Madur hver, Madka og Orma Fæda, af Jorduñe uppreñur Mañ, af Jorduñe hier næreſt, ad Jordu verdur aptur hañ, i Jorduñe fortæreſt, vr Jordu aptur færeſt.

Hvad er Mañskepnan annad enn, Andstyggelegt Blood-Sæde? Til Omaks fædast aller Meñ, Odum falla Lijfs Giæde, Hiervistar Stunder hefur fꜳr, Hiervistar Rauner margar, Hiervisten þegar heitast stꜳr, Hiervistum Daudenn fargar, Hiervistar Bloom ei biargar.

J Fædingu veit engeñ hvad, um̃ hañs Hage þa skedur, en Dauda Stundu eins er þad, Æfin dregst Sorgum medur, oll skopud Skepnan eckert er, er þo Madurenn minna, i Auglite sijns Herra hier, hier vegna Synda sinna, er þær þo ecke vina.

Kvolldmaaltijd Guds nu siaum sen, sijna med Leyndardooma, Sacramentum bad, merke Mest, Meddeiling Christs Lijkama, Lijfsins Uppsprettu Lind bad er, Lijf og Naad sem oss gefur, lijfkrypt-ug þesse Lækning hier, Lijfsins Grand allt afskef-ur, Lijf eilijft i sier hefur.

Þetta vors Herra Holld og Blood, hvert oss til Nautnar kiore, helgar og giorer Heimsins Piood, heilags Anda Mustere, læknande andleg Lemstrar Saar, læknande Synd banvæna, Læk-ning þesse og Lijfgun klaar, læknar Guds Börn alleina, riett=trwader bad reyna.

Fagne nu Christi Brwdur blijd, Brwdgum-ans Roddu hlijde, i Brwdkaup Lambsins bodenn frijd, Brwdkaups Klæde sig skrijde, Brwdkaups Klæded bad betsta Hnoss, Brwdgumans er Rett-læte, Brwdkaups Skrwda beim bw hu oss, Brw-dgumenn Jesu sæte, og leid oss i Lijfsins Mæte.

21. Psalmur.

Um Christi Uppstigning.

Ton, Oll Christnen gief ad Gaum.

Sjea þig mijn Saal um kriing, sia nu Christs Uppstigning, siga nu hvert Gagn hun gefur, Guds Rijke opnad hefur. O Rottenns Lof Lijd-ur magne, Lijfsins Jungaungu fagne.

Lijfs voru luktar Dyr, lukt var Paradys fyr,

enn Christi Uppfor kunne, opna þañ Veg Saal-unne. DRottenns Lof Lijdur magne, Lijffins Inngaungu fagne.

Ofannstie hijngad hann, hier so Riettlætte Mann, eins lijka upp nam stijga, ofs ad giora dijrdliga. DRottenns Lof Lijdur m. L. J. f.

Sem Brwdur blijd i Lund, Brwdgumanns tyrnest Fund, Saal mijn, lat þig so langa, i Lambsens Brwdkaup inngaanga. DRotteñs Lof Lijdur magne, L. J. f.

Af Fialle Oliveti, uppstie vor DRotteñ þvi, Frid og Satt framberande, Fognud Samvitskum sende. DRottenns Lof Lijdur m. L. J. f.

Med honum mættu þa, mijn Saal, a Fialled ga, goodum med Gyrndar Hootum, gior þad, enn ecke Footum. DR. L. L. m. L. J. f.

Fiall merker Himeninn hæ, hañ skalltu gyrnast a, Sliettlended Heimsins Hrecke, hvorium þu fylger ecke. DRotteñs Lof Lijdur m. L. J. f.

Bethania eitt er, Angistar Hwsed hier, giegnum þad Leid þijn liggur, ef Lijffins til ferdast hyggur. DRottenns L. L. m. L. J. f.

Hver Saal sem hyggst ad fa, til Himens med Christo na, Goodverkum giarna safne, Gudhrædd, enn Vondu hafne. DRottenns Lof Lijdur magne, L. J. f.

Guds Barna himnesk Holl, heilog og blessud øll, saurugt kann sijst ad lijda, Synd ma þar ecke bijda. DRottenns L. L. m. L. J. f.

Hañ

Hann sem gott hyggst ad sia, hann sem Gud gyrnest sia, hann skal sier hier fyrst haga, hañs i Augsyn gudlega. DR. L. L. m. L. J. s.

DRotteñ gief Dugnad þu, DRotteñs Bod rækium nu, DRotteñs i Dijrdar Prijde, Drottenn oss alla leide. DRottenns Lof Lijdur magne; Lof DRottenns alldrei þagne.

22. Psalmur.

Uñ þann heilaga Anda.

Ton, Nu hefst Noottenn og hylur Dag.

PA vor HErra til Himna stie, heilagañ Anda ofañ sende, yfer Postula allra fyrst, a Hviita-sunnu i hægum Gust.

Bæn og Eindrægne blifu i, Bænar Andenn kom yfer þa þvi, Samband Elskunnar sialfur hann, samannbatt Trwñe Gud og Mann.

J Reide-Ellde ofann foor, adur fordum Gud Skapare vor, i Altar-Loga Ande hañs, ofañstie nu til syndugs Manns.

So sem ad JEsus Son Guds var, sendur Heime til Frelsunar, eins kom heilagur Ande nu, oss ad helga i riettre Trw.

Saal verkar Lijfed Lijkamans, Limanna Afl og Hræring hanns, allt eins heilagur Ande kann, andlega ad hræra og lijfga Mann.

Salomons Hws vid fyrstu Foorn, fyllte Guds Dijrd i ytstu Horn, vid Bæn-Offur Hws Hiar-

ta þíjns, heilags Anda Dírd fyller eins.
Sa helgum Anda yfer bijr, Athøfu sinne til besta snijr, øllum vill giarnañ gagnast hañ, Guds vors i þvi Sporgaungu-Mann.
Helgum Anda sie hatt Lof tied, hærstum Fødur og Syne med, fyrer Afgiafer allar señ, Amen af Hiarta synge Menn.

23. Psalmur.

Um Vegsemd heilagrar Christne.

Ton, A einn Gud vil eg trwa.

SEym ad i tæku Toome, trwud Sala med Packargiørd, ad Gud þinn Fader froome, feck þier Hæle hia siñe Hiørd, þad er hañs Christnen klara, Christi Unnustan trw, eingen Afelles Vara, orkar þier dreckia nu, i Ørk Guds Barna ertu, iñleidd og geymd i Hlie, unn henne, og allt eins vertu, sem andleg þijn Mooder sie.
Ma hun þvi heita Mooder, Mey og trwlofud Brwdur ein, ad andleg Børn af sier fæder, einum Gude i Trygdum hrein, Holds Villd og Heimsens Hrecke, og hersilegt (Satan) Grey, þessa vill þijdast ecke, þvi er hun skirliif Mey. Soddañ Frw sier til Handa, Son Guds trwlofa vann, og heñe siñ eigenn Anda, i Egta-Pant skeinkte hann.
Pad Skip ma Christne kalla, sem Christur sialfur innañbords er, Trw er Stijred, Stioorn alla, sterkur og vijs, took Gud ad sier, Mastur i

Skipe

Skipe midiu, merker Christi Kroß-Tre, Englar hafa þar Vdiu, Ohætt so Bœatnum sie, Segled er Ord hañs hreina, Ande Guds blæs i þad, Leid kañ so Lydum beina, i Lijfs Hofn og Sælu Stad.

Christnen er Vijn-Tred væna, og Vijngardur sa sem Frioofgun vann; Blood JEsu giorer þañ grænann, Gud hefur sialfur plantad hann, umgyrdtur alla Vega, Englanna Verndar Mwr, hann groof þar vijst Vijnþrwgu, var þad hanns Pijna swr, dijrdarleg O Rottens Lilia, dæmænt hijdur hun Ged; Vonder Þyrnar þo vilia, vaxa henne upp med.

Eyn er Christnen sw Kviña, klædd og umgyrdt var Soolunne, þad skal þa Pijding siña, þetta er Christi Riettlæte, Tungled hun træd med Footum; tel eg þad Heimsens Prial, Satan, med Svikum liootum, sijdst viñur heñe Tal, kœldock ytra Asyndum, iñra þo dæfalleg, þwngleg a þreyngest stundum, þreytande Krossens Veg.

Er hun vijst andleg Mooder, under Krosse þo stendur nu, berande noogar Nauder, Mæattuñ Psalmvids hefur sw: Vijn-Tred þad ver þess betur, sem verdur þvi genged nær, Christnen eins aukest getur, þa Anstrengtes-Þwngañ fær, Guds Doottur Helmur hyggur, Hrak mest og Vansæck gaf, Tæara-Bikar þa þyggur, þegiande dreckur af.

Soddañ Tign, Sæal miin, siædu, sem Christneñ hefur leynt og liooft, Heimsens Hiegooma stuæadu, hallt þier vid heñar Moodur-Brioost, þuert

innañ Skips-Borda, wtsteip ei sioalfre þier, lenda fallt fyrst og skorda, Skieria-Bot um þig ver, haga so Hiervist þinne, ad Hreinsunar sie þier Stund, og bloomlega Brwde finne, Brwdgumenn hijr i Lund.

HErra þijns Hylle mundu, hañ er Vijn-Tred enn Kvisturenn þu, groodursett i hanns Undu, Avoxt goodann þvi færdu nu. Sœ oss i Samlag Kiere, siñar Christne nu hier, a Hœd til Himna bere, sem hroosande Sigrer er. Hiœlpe oss helge Ande, Hosn og Lending ad nœ, a lifande Manna Lande, Lioома Guds Dijrdar siœ.

24. Psalmur.

Um þad, hvornenn Gud hefur fyreretlad alla þa trwudu til eilijfrar Sælu.

Ton, Gud hann Engel sinn Gabriel.

EF þu Sœl mijn, Utvalning þijn, efar i Hiarta þijnu, horfdu þa fyrst, a HErrann Christ, hañs Fæding, Lijf og Pijnu, i honum þu, wtvaleñ nu, i honum trwud vertu, Ofka-Barn Guds þa ertu; fyrer utann hann, þarf eingenn Mañ, goods vænta sier, Gud slijkum er, eiñ fortærande Elldur, wtvaleñ mœ, sañ-kallast sœ, sier fast vid DRottenn helldur.

Þvi er þad brennt, sem þier sær kiennt, þetta eñ gior ad skilia: Guds Mysktun sw, brœtt þiggur þu, þier syner fyrst hanns Vilia; Forþienan Christs,

er Vottur viss, vill Gud til Lijfs þig leida, liet hañ
Þvi Son sinn deyda: Ande hañs þa, er þridie sa,
i Ordenu hañ, upplijser Mañ, Afverk Drott-
eñs so skilie, Gud foor þañ Eyd, ad einkis Deyd,
eda Fordæming vilie.

Sál mijn, þu sia, þriá Stoolpa þa, þijn Ut-
valning a stendur: Gud þig tilbiod, af eingu þo,
er hier hiñ Fyrste kienndur. Sijdann þa snaud, i
Synd varst daud, Son hañs þig endurleyste, og
fallna a Fætur reyste. Þridia Stoolpañ, þijna
Skijrn sañ, Guds Barn i Trw, giorer þig, sw,
gaumgiæf þu Mykun slijka, af þvi hun hier, so
undañ ser, epterfylger hun lijka.

Alldrei þu kannt, fullgrunda grant, Gud
hvad þier vel giört hefur, hañ lægde sig, eñ leyste
þig, Lijf fyrer Hel þier gefur, hañ hiellt þier fast,
so hætt ei dattst, hañ þig villta vidriette, i vok-
vad Hagleude sette, hañs Hondum i, hvijler þu
frij, hañ Heill þijn er, hañ gaf sig þier, honum
mætt vijst behallda, hañ þijn geyme, honum Lof
sie, hier og um Allder Allda.

25. Psalmur.

Uñ Nytseme Bænareñar.

Ton, Sæler eru þeir aller nu.

O! Hvad Bæn Mañsens øflug er, sem wthellest
a Jordu hier, i Hædum allt kañ verka, Him-
ensins Lykell heiter þvi, hun er vor Skiolldur Ran-

 num

num i, sigrande Satan sterka, eiñ Mwr=Vegg=ur þvi orka maa, ad Ovíner sijdst i Hollu naa, eins hepter hun Guds Reide, hun er vort Tilflugt Hor=muni wor, hun er vor Erendsreke trwr, hun kann til Himna leida.

Gyrnest þu Komu Grædarañs, gudhrædda. Bæn laat leita hañs, hun mun hañ fullskioott fiña, gyrnest þu nu i Naudsyn hier, Naadar=Dyr ODrottens opnest þier, þad kañ hun vel ad viña, ef þig þyrster i eilijft Goþ, andleg Hella er JEsus oss, Bænar Vond hafdu i Hende, slaa þu hon=um þa Hellu aa, HErrans Naadar Vatn gieist þier þaa, allskonar Bol bætande.

Ef þu villt Gude offra hier, einu þvi honum þeckast er, trwud Bæn þijn er þetta, saa goode Ylmur Sætleikans, sem hun fører i Augyn hans, stiller Guds Reide rietta, ef med hon=um villt umgaangast, elskadu þa Bænrækne fust, ef þu villt einneñ smacka, hvorsu sætur ad Herr=ann sie, i Hiartans Hws med Bæneyne, hann skallt inn leida og locka.

Bænen skal vera skickud riett, skynsamlega fyr=er Gud framsett, Trw=good med Lijtelæte, aud=miwk, forsiaal og alldiarfleg, Æru Guds stun=de jafnann miog, Naaungans Gagns og giæ=te, Bænar Hwsed, sem Hiartad er, fyrer hvers=kyns Ovin læsa ber, eñ opna einum Gude. Saa JEsus sem oss bidia baud, bænheyre oss i allre Naud, og til Lijffens innleide.

26. Psalmur.

Um̃ Verndan heilagra Engla.

Ton, Giørvall Christnen skal glediast nu.

Þÿkia hier Guds Myskun, Saala mijn, hañ setur þier Engla Skara, ad greida þiñ Veg og giæta þijn, og grandvarlega bevara, ecke þurfum nu undrast vier, þo adrar Guds Skiepnur þiene oss hier, fyrst Englar ei þad spara.

JEsus vort Hofud andlegt er, Engla Vernd feck hañ rijka, Limer hanns erum einneñ vier, oss geyma þeir þvi lijka, á Himnum eiga Andar þeir, um̃gangast med oss sijdar meir, þvi tiaa nu Þioonskan slijka.

Daniel leysstu Lioonum fraa, Loth wr Sodoma Ellde, Englar vor þañeñ geyma og gaa, vid grim̃u Satans Ofbellde, Saalernar flytia Sælu i, sem baaru Ondu Lazari, Drotteñs i Dijrdar Vellde.

Heilager eru Englarner, eins skyllder Saal mijn breita, i Augsyn þeirra þad eckert gior, Osæmelegt maa heita, hreiner þeir flija Synd ef siaa, so sem Bijflugur Reyknum fraa, og Dwfur Odaun hata.

Glede-Vijn eru Englum hier, Ydrunar Taaren Maña, gledium þa þvi og giorum vier, greida Ydran Syndaña, andleger eru Andar þeir, andlegt þer oss þvi stunda meir, so faaum Filgd Englaña.

O Gud! sem lætur Engla Her, oss nu aa Hondum bera, og langa Reysu leida hier, Lijfs mñ Eydemork

mork hvera, lat þa somu þa Lijf vort dvijn, leida oss inn i Dijrd til þijn, unn oss þar ałsamt vera.

27. Psalmur.

Umm Slægd og Ummsatur Diofulsins.

Ton ; Fader vor sem ą Himnum ert.

Gæt þig i Vakt þu veslug Sæl, Veidarenn Satan bijr þier Taal, umsitiande hvad orka kann, Otal Svikræde bruggar hann, feller Mann fyrst i Synder sæ, sijdann roogber oss Gude hiæ.

Syne Guds bioo hann Svika Mein, svijkia villde hanns Læresvein, Adam felldum i Armood veik, i Christi Skoola Judam sveik, O! hvad hægra þeim Ovin er, oss ad Tæl-draga veika hier.

Alla Vegu hanns Ummfall rijs, Athøfn hvørre er Snaran vijs, Medlætes Lyst er Metnads krijng, Mootgænge fylger Orvænting, vid Aura-Safn fær Agyrnd fest, alla Gudrækne hindrar mest.

Matnad Ohoofe inetiar, Embætted Snoru Leteñar, Yfirbodan fær Agyrnd skied, Ummvondum fylger Reide med, Ummgengne sparar Osund sijst, Upphefdenne er Drambed vijst.

J Munnenn leggur Lijge hann, liioota Hugsun i Hiartans Rann, fierhvorn Lim Manns til Syndar droo, sauruga Drauma opt tilbioo, alla Stade hann Ottast þarf, Obreyttur fremur Svika Starf.

Af þvi trwud Sæl ad þier gæ, andleg Hervopn þig tak uppæ, Sannleiks Lindann þier brwka ber,

Bryn-

Brynnu Rettlætes fædu þier, i JEsu Under iñfly þu, wr þeim Biargskorum ver þig nu.

Trwar Skiollden þier tak i Hand, til ad wtslockva Satans Grand, hun fær wr Stad so Fiellenn fært, Freystne og Efa vel fortært, Hiælpræðes set þier Hiælm uppa, heiløg Von mijker allskyns Præ.

Sverded Andans, sem Ord Guds er, Jñblæstre Diofuls moote ber, ef þitt Saalar Skip Afoll fær, allskyns Freistinga Bylgian slær, med hreiñe Bøn vek HErra þinn, hun deyfir Satans Skeytenn stinn.

Veitstu betst Drottens Vanmaatt Mañs, veitstu betst Orku Freistarans, vorum Herskrwda vill hañ naa, vor Merkes-Madur sierdu þaa, i oss stryðande ebl vort Raad, i þier so saum Sigre naad.

28. Psalmur.

Nockrar Lijfs-Reglur christeñs Mañs.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

SJJfs Reglur hollar heyred eñ, hugfested Borneñ sma: Dauda, Eilijfd og Doomeñ señ, daglega þenked a, nærsta miog þetta naalgast Menn, naum er Lijfs Stund og fæ, lage þvi hver so Lifnad sinn, ad lende hann Gude hiaa.

Ovijst er þad hvert wngur Mañ, Elledogunum nær, Jdrun sende þvi undañ hañ, aadur eñ Daudeñ slær; Margur hastare Helstund fann, helldur eñ

ënn meintum vær, nu i Dag Lijk sem kallast kañ, Kongur lifde i Giær.

Vegadu ei fyrer Vinskap Manns, ad vinna hvad Oriett er, þvi Guds er eins, eñ ecke hañs, yfir ad dæma þier, þeim Hylle Drotteñs Doomarañs, daglega abla sier, þa Reikning heimter Lyds og Lands, Linkynd i Mœlum tier.

Ottástu Gud og unn sem ber, annast Nœunga þinn, Ovin þolugur Illt ei gior, ollum vert goodvikinn, lœt alltijd nockud ægengt þier, ad gaa Dygda-Veginn, Drottne lifir, þaa deya fer, sia deyder Vilia sinn.

Umgengne þijna og Athofn berst, allskonar Dygdum prijd, þoleñmoodur þa veiter verst, Vidmoots Hegdun sie blijd; Allt þad hvern Dag þier yfirsiest, umbæte Kvolld Bæn frijd, eñ þad þu margt gott Ogiort lietst, ydre þig fyrr og sijd.

A Hædum uppe Hlute Prisa, hugleida skalltu mest: Auga Guds fyrst, sem allt kann sia, og Eyra sem heyrer best, Samviskú Book er þridia þa, þar aa allt skrifad siest, þetta skyllde oss fæla fra, ad fysast hvad gegner verst.

Umlidnar Synder angre þig, agta lijtt stundlegt Fe, eilijf Giæde sie gyrnelig, gief fra þier Uggleyse, Vonum fyrr Daudenn sijner sig, syndga þier O þeckt sie, skil þig vid Heimsins Hreckia Stig, Hjstne lœt Gude i Tie.

Hreinlijfi Manns er hættast þa, Hollds Velhystúng er mest, Lijtellæte þad looga ma, Luckan fær

eing-

ringann Brest, Rettsyne hellst kañ hæped staa Hondlun stoora vid fest, gyrnist þu ei framar añad ꝛa, enn þocknast Gude betst.

Stunda þu so ad vera vijst, sem villt ad halldeñ fiert, annars Heims fylger oss þa sijst, utañ hvad hofdum giort, i HErrañs Augsyn hvorn Dag fyrst, hier so vel sniðeñ vert, ad Otteſt ei þo audnadist, eins dæmest, og þa ert.

Set þier Lifnadar Leidretting, Lijfs medann audeð er, sa Heims Forsogtun hellst ei krijng, Hylle Guds ablar sier, Packlætes er þad Aminning, ef þig Velgeingne skier, enn hitt Jdrunar Uppvakning, ef þu Mootlæte ber.

Þitt Lijfsins Takmark laattu þvi, Lausnarann Gud og Mañ, stefndu aa hañ, þvi Naad hanns ny, Nytsemd alla þier vañ, Elskan þig hefie Hœdir i, hallt þier so fast vid hañ, hreint Lijtillæte Hofmoods frij, honum betst þocknast kann.

O! ÐRottenn kiær, sem sialfur sier, soddann vier gyrnunst saa, vertu oss nær, so vinnum vier, Vilia þijns jafnañ gaa; Lof þitt og Æru eblum hier, enn sijdar Himnum aa, sinnum þig vær og syngium þier, Sanctus og Gloria.

29. Psalmur.

Uñ þad hvernenn vier skulum Ugglegenn frꝛa oss hrinda.

Ton, Einn HErra eg betst atte.

Hver

HVer um̄ þad hugsa villde, hvad tregt ad himnaſt er, alldrei ſo Ugglauſt ſkyllde, ana fram̄ ſem nu ſkier, i alla Stade ollum, alla Tijma er hætt, Englar i Himna Hollum, hafa þvi lijka mætt.

Adam var Ohætt eige, i ſællre Paradijs, ſo fell fra Sannleiks Vege, Salomon harla vijs, David ſa mæte Madur, Mannſlag og Hoordoom vann. Hverge finnſt hier ſa Stadur, hættulaus ſegiaſt kann.

Yfir þier uppe grunder, einn Gud, ſem ſtyggder nu, Helvijte heitt nidr' under, hvert vijſt forþienter þu, Bak til er Glæpa Geimur, giegnt Augum Doomurin̄, a allar Hlidar Heimur, hier nu, Elſkuge þinn.

Hyggdu ad hvadann ſiertu, hvar af þijn ſkam̄aſt maatt, athuga eins hvar ertu, andvarpa ſijdann þraatt, grunda hvert Leid þijn liggur, liſdu þvi Ugglaus ſijſt, Fram̄ſyn̄ til Himens hyggur, Hlidmivoott, vandratad vijſt.

Ef ad þu allskyns Mæte, a Himnum gyrneſt ſa, i gegnum margt Mootlæte, maattu fyrſt ganga þa, Koronu ef kys ad hliota, kallmannlega þa ſtrijd, þeim er bein Leid til Boota, ſem bugar ei Mootgangs Hrijd.

Efi Man̄s oll ma heita, Orruſta Hættu meſt, þa oſs ſyneſt vel veita, vor freiſtar Satan verſt, ſo ſnart ſem ſofna hyggium, Svikaren̄ vaka kan̄, Vopnen̄ þa vær afleggium, vielfullur bryniaſt han̄.

Hvar kann hier faſtann finna, Fognud Jardrijke

rijke m? Allt þad vill Odum lima, oss sem nu gledia
mm; Eñ hvad oss mngra kuñe, alldrei til Þurfdar
ser, Uggleysi engeñ uñe, mdur Strijds Lokeñ sier.

Doomarenn Christur kiære, kemur þm vonum
ei, vel þier þvi vaka bære, vertu sem forsiml Mey,
lmt þig ei Verolld villa, varfærlega framgm, Upp-
spretta alls hiñs Jlla, Uggleysed heita mm.

O Gud! sem gafst oss Anda, Gott ad upp-
byria nu, lmt oss stodugan standa, ad stunda hvad
gyrnest þu, frm Jllu oss bevara, eñ þar Hiervist-
en dvijn, unn oss med Fride fara, i Fodurland
heim til þijn.

30. Psalmur.

Uñ þad, hvornenn Madur skal bera sig ad breyta epter Hegdan Christi.

Med sama Lag. ꝛ

Velfarans er Framferde, fegurste Spegell
vor, Uppfræding oss þad giorde, orkum hañs
Dygda Spor, oll vor Heill er Christs Pijna, en
hanns Lijferne hier, heilaga Hegdun sijna, hvers-
kyns kennande er.

Sm sem vill sijdar rijkia, i Sælu Drottne med,
hañ skal frm Vondu vijkia, Villd hañs stunda og
Gied, Lijfs-Reglum sem oss sette, siñe med Hegdan
hier, aller sig epter riette, elske hañ hreint sem ber.

Hver siñ vill, (vor Gud sagdi), vel efterfylgia mi-
er, siñ Kross skal sm ad Bragde, sialfur fyrst bera
hier,

hier, sca sem kaṅ sier afneyta, sijna um̄ Lijfsins Tijd, Ast Guds og Elsku heita, æviṅur fyrr og sijd.

Gior þu oss, þijde HErra, þijna Sporgaungu Menn, fyrergief vort hid verra, vegleguſt Eining Þreṅ, veit þu ad vort Fram̄ferde, venieſt lijkt þijnu hier, so ad oss eilijf verde, Unun ar Viſt hiaa þier.

31. Psalmur.

Um̄ Afneytan sialfs sijns.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

HEyr mijn Saal hvad þiṅ Herra tier, hver sem vill epterfylgia mier, sier skal sialfum afneita, elske nockur sig sialfaṅ meſt, soṅ Ast til Guds þar þvrijmeſt, so maatt ei Saal mijn breyta.

Saa eigenn Vilia mæler moot, med þvi deyder sialfs Elsku Root, Christs Læresveiṅ kann heita, Ast til Guds er ei alvarlig, utaṅ Maṅ hate sialfaṅ sig, so skalltu Saal mijn breyta.

Hvad, sem einn elskar um̄fram̄ allt, er þad haṅs Gud, sem meina skallt, hellſt mune Vegsemd veita, hvor sem meſt elskar sig sialfaṅ, sig giører vijſt ad Gude hann, so maattu ei Saal mijn breyta.

Abraham stoorar Frægder fieck, Fodur-Lande þa ut af geck, fws til framande Sveita: Andleg-ur Guds Mann ertu þaa, Elsku sialfs þijns ef geingur fraa, so skalltu Saal mijn breyta.

Med sama Auga engeṅ kann, upp og nidur ad lijta senn, eins vill þad erfidt veita, ad unna sier af

Al-

Alwd skærst, og elska Gud med sömu Ast, so mætt ei Saal mijn breyta.

Um Bloomstur nockur ordt þad er, epter Sóolu þau snwe sier, sem Sóolfylgendur heita, Afbragds Kostum og Heidre hier, hulijga so eins ad Gude ber, so skalltu Saal mijn breyta.

Oll Verk sem koma af Ast og Trw, i Augsyn DRottens vel skarta nu, þo oss syneft aum heita, eun af sialfs Elsku ef framgæ, ecke þocknast þau Gude þæ, so mættu ei Saal mijn breyta.

Sæ afneyta sier sialfum kan, sijna Vegsemd ei gyrnest han, Guds Æru giarn ad leita, allt gott þyggium af Hende hans, honum skal gefast Dijrd til Sanns, so skalltu Saal mijn breyta.

Hver eigenn Vilia æ hlijdest, Adams Dæme sæ skode verst, Guds Villd ei giørde skeyta, Ast hanns og Farsæld af sier braut, volle Töpun og Mannsins Praut, so mættu ei Saal mijn breyta.

O Madur! Gude offra þu, eigen Vilia, so kanntu nu, sialfum þier sen afneita, DRottens Villd skalltu meta mest, mundu hanns Æra ebleft betst, so skalltu Saal mijn breyta.

32. Psalmur.

Um Hvijld og Roosemd Saalarennar

Ton, Vid Dauda mig ei veria mä.

Svar villtu, Saal mijn, Huggun fä? Hvørt Skepnum hia, hyggur þier Hæls leita? Ob

Nei! þeim øllum ædre ert, ei sœ þier giort, retta Hægd Nooleghetta, JEsus einn er, allt þarflegt þier, hañs Undum i, uner þu frij, Gyrnd þijna vill hann veita.

Brœdur hañs ert, þvi aattu fast, hañ ad hyllast, og uña allra fyrstum, halltu þig lijka hañs Brœzad, hættu ei þad, adra añast ad Vistum, i Aura Nægd, er ei Hughægd, hverge hier mœ, Hvijlld nie Roo sœ, fyrer utann Kongenn Christum.

Metord og Vellyst margur Mañ, meina Hvijld kañ, og Hugboot Sæalu sinne, Ogunst Manna ef ad gustar, eins stødug var, sem Strœ Storm standast kunne, Manna Lofstijr, miøg er oss rijr, Utvalldra Prijs, annars Heims vijs, hanns trw' eg Lof ei linne.

Ond vor er Lijfid Lijkamans, Lijf Sæalar Mañs, er DRottenn eiñenn lijka, rettu Lijfi hun lifir þa, laus Slijsum frœ, Jbwd hañs hefur rijka, añars er daud, Ills rijk, Goods snaud, Hvijld hverge fann, hitter þvi Bañ, lætur sier Fiandmenn flijka.

Hver sem vid Gud sier hallda kañ, Hvijld Sæalar fann, øruggur Heims um Haudur, gladur er vijst i Sorgum sœ, sigrande Þrœ, lifir þo lijtest daudur, Astgiof Andans, er Unun hanns, hatande Heim, sinner lijtt Seim, DRottens Nœd er hanns Audur.

Hreinsa nu, HErra, Hiartad mitt, Herberged þitt, Unnustenn Andar minnar, Gud, velkomenn til Gistingar, gack þu iñ þar, uñ mier Jbwdar þinnar,

ar, og þa Hug-Hægd, Hvijld, Nad og Frægd, lofa þu mier, ad þacka þier, um̄ Ar Eilijfdariñar.

33. Psalmur.

Um̄ gooda og hreina Samvitsku.

Med sama Lag.

SVad sem þu Mañ villt hafast ad, hugsadu um̄ þad, Samvitskan saurgest eige, i Næavist heñar varna vid, Syndaña Sid, sañdæm er þo hun þeyge, hun er sw Book, til Miñes took, allt þad þu hier, Oriett giorer, og lijser þvi a Dooms Dege.

Med Sañleiks Stijl sw skrifud Skræ, skijrer grant fræ, allskyns illu Athæse, þvi kañtu Madur synia sijst, Samvitskan nijst, vaknar vijst vært þo svæse, fwl, fweñ er, færer þvi þier, ill Orma þæ, ei deya sæ, nagande alla Æse.

Legg þu þvi alla Alwd a, ad deyda þæ, fyrer Ydrun hug-hreina, a Uggleyse nu ecke mæatt, ala þa, þatt, um̄ alla Æfe þijna. Lijfs-Book þæg þier, þinn JEsus er, Lijf, Lærdoom, Trw, laga skallt þu, epter honum alleina.

Hvar sem þu ert, og hvørt þu fer, hvørn Tijd er þier, Samvitskan fast fylgiande, allt hvad i hana iñlagder, epter þier ber, Illt og Gott uppreiknande, Geymslu-Fed Frw, forvarar nu, skilar þvi þæ, þig dæma a, vill þier so verda ad Grande.

Samvitsku Doom frekt forda þier, fyrst some er, Sekur, Sakaræbere, Vottur, Dyblissa, Doo-

mariñ, Hrijs, Hegning stiñ, sierhver þvi varfær vere, þa sialf swo sa, Mœal dæma ma, sem Vitned var, Vite Sakar, hvar er þa Uadannfære?

So sem þu leggur allt Kapp a, eilijft Lijf sa, Samvitsku haf so hreina, so snart sem Mañe missest sw, missest þeim Trw, missest og Guds Nœad eina, Syndaña Sto, varna þvi vid, Samvitsku Kvol, Kvelling og Bol, þarftu sijdst þa ad reyna.

Ur Book Samvitsku Jllgiord so, med Ydran þvo, ad lesest ei a Dooms Dege, sannrar Gudrækne set þier Form, Samvitsku Orm, sigrande so hann deye, innvortes Elld, Augna Tœar felld, stockur hradt hier, Huggun so þier, añars Heims endast mege.

Gef þu oss HErra, Heims um Hrijd, heya gott Strijd, og Trw heilagre hallda, Samvitskan hrein þar sie vid sest, sem kunne best, Sigursæld vorre vallda, so Born þijn ein, hier Hiarta hrein, mege þig sia, i Sælu sia, og lofa um Allder Allda.

34. Psalmur.

Aminning til sañarlegs Lijtelætes.

Ton; JEsu Christe þig kalla eg a.

HVad þu fyrer þier Ønd mijn aum, Symdar Hag Mannskiepnunnar, Lijtelætes so gef þu Gaum, gior ei Synd Drambsemiñar, Fæding, Hiervist og Utfor er, allskonar Sorgum vafenn, og Kvelling kafenn, Umferdar Reysu hefur hier,

hæved þo Nætur tasenn.

Illa ser þier ad upphrokast, Aska og Molldar Preckur, Andstygdar Sæde madur varst, enn n... Saurenda Seckur, Orma Fæda snart orden ert, eigennlegt neitt ei hefur, þa Tijd hier tekur, utann hvad hafder illa giort, er þier þo Hefnda krefur.

Liliu þa O Rotten seger sig, sem vex i Dalverp-unum, eru þad Hiörtun audmiwklig, Ibwdar Kyrkia honum, þad Bloom maa sijdst a Fiollum sia, fyrrest HErrann Oramblaata, sem stoorum staata, hefur þeim nærsta Oged a, ellskar best Lijtelaata

So sem Vatned ei vinna kann, Veg forbreckt-ann uppreña, allt eins Guds Myskun ecke rann, upp til drambsamra Manna, lijtelaat Saal er Sessen sia, sier fann O Rottenn hægastañ, og Bwstad bestann, i Augsyn hans sa miked maa, Misþocka vann sier stærstann.

Lijt þu Saal mijn, þiñ Lausnarann, liet hann sig stoorum pijna, med Lijtelæte liwsur vann, læckna Drambseme þijna, um Veg Hoogværdar hefur hier, i Himna Dijrd inngeinged, og Frid oss fenged, Hofmoods Gotu þvi hugse sier, Himens til-komast eingenn.

Vegur Dramblætes Adam er, Uthijsing Pa-radysar, hvorneñ maa hañ þvi þangad þier, þu Hofmooduge vijsa? Athuga meir hvad Ogiert lietst, af þvi sem Skylldan krefur, enn hitt sem hef-ur, Mañkosta Pogn er ollum best, eigen Hrops-

an hun kiefur.

Dygda Fiesiood ei mættu Mañ, med Hroosum openbera, annars Diofull vid Drambed kann, Dijrgrip þeim væntañ giera, þat þig ei Hofmood hefia hætt, hvadañ i Afgrunn Lasta, þier kañ ad kasta, Drambseme ecke elska ætt, þa Andskotans Sæng hægasta.

Allra Lasta er Sæde sw, og soddann Perte-Vindur, sem þurkar Brunn Guds Nadar nu, nærande Manna-Kyndur, varest þvi hættann Hroka-Vind, hvør sem vill Myskun hliota, og Nadar niota: Gud giefe ollum soddañ Synd, sannre med Audmijkt hata!

Dramblætes-Þrota vendañ vorn, virdstu Jesu, ad græda, Lijtelæte þijn blessud Born, bid eg þu villder giæda, kieñ oss ad feta Ferel þiñ, Framferde riett ad haga; og Lifnad laga, sijdañ leidder til Lijfsens inn, lofa þig alla Daga.

35. Psalmur.

Um þad hvornenn Madur skal fordast Agyrndena.

Ton, Natturañ oll og Edle Manns.

Aluþiœlp Mañs, sem auglioost er, Elsku mesta rar wtkrefur, Agyrnd so hata ollum ber, arg-ur er sa hana hefur, hañ vantar mest, hvad hefur flest, hun lijkt sem hañ brestur, Ovægenn señ, vid alla Menn, enn sier þo sialfum verstur.

Dramb-

Drambseme alls ills er Upphaf, Agyrnd so Rooten Lasta, grundadu Mann hvert Gagn þad gaf, sem giorer hun epter brasta, opt ecke par, þier afrekar, eñ stundum fallvollt Giæde, Vanblessan skier, illt Audsafn hier, Ohocknun Drotteñs bæde.

Auds med Onæde aflar Mañ, eñ forvarar med Kvijda, sijdañ missest med Sorgum hann, so vill Æfen wtlijda, añadhvort oss, þad Aura Hnoss, yfergiefur til lijka, eda vær þad, i annann Stad, ymser þea Gotze slijka.

Agyrndar Synd er orgust þvi, Afgudadijrkun vesta, ad Skepnu sialfa setur i, Sæte Skaparans besta, Auds Þyrna þa, ei elska ma, ofmarga Saal þeir meida, Ahyggiu med, sart særa Ged, suma i Glotun leida.

Auds Gnoott nie Orbyrgd ecke kañ, wtslockva Þorstañ Aura, þess geysselegar Blossenn bramm, sem bored var a hañ meira, traudt Takmark þvi, Auds Agyrnd i, af þier Skylldan wtkresur, so ei kastist, i Afgruñ ytst, eingeñ Takmork sem hefur.

Saal mijn, ad slijku gief þu Gaum, gior Agyrnd fra þier ræka, Sie ber þu annad ei fyrer Doom, enn hvad gladder fatæka, þeirra Hond þier, holl Hyrdsla er, hiñnesk, enn fallvollt eige, i hana nu, hvad innlietst þu, er þier vijst a Dooms Dege.

Hvorium ei nægest HErrañ Gud, hender þañ Agyrnd vesta. Añastu Madur, aumañ Lijd, ecke mun þig þa bresta. O Christe kiær! Christne so hrær, Kiærleikañs Verk sie framenn, Agyrnd vel

ver, veit oß hiaa þier, Vist og Gotz eiliijft, Amen.

36. Psalmur.

Um sannann Kiærleika.

Ton: Fader vor sem ꜳ Himnum ert.

OSaurgud Elska ecke maa, utan Guds Born enn finnast hiaa, Trwar Lioos kann ei kvikna þar, Kiærleiks Elldr sem eingeñ var, Sool og Byrte skilst alldrei ad, Elska og Trwen, sama er þad.

Daudur er saa ei anda kañ, eins Trw, ef brestur Kiærleikann, Avoxtur Andans Elskan er, Avoxtur Trenu Vitne ber, sanchristeñ maa ei segiast saa, sem Kiærleikur finnst ecke hiaa.

Salomons Kyrkia Bloomañ bar, besta Gulle oll forgyllt var: Andlegt Hws, O Rotteñs er þaa skyldt, af Kiærleika sie vel forgyllt, og i Hiarta sie Elskan fyrst, ytre Verkum þad beviisist.

Kiærleikur umber añars Brest, er hañ Mañkosta Sæded best, oll Verk þau virdast ill og lioot, ef ecke spretta af Kiærleiks Root, Christneva allt iid efter saa, ædre enn Trwen heita maa.

Ofundsiwkur hañ ecke er, illmannlega ei hagar sier, goodgiarn, hoogvær, sier hrokar siist, hiir i Vidmoote, fridgiarn viist, Rangl̃ete gledst hañ alldrei af, eckert Rwm vondre Hugsun gaf.

Ollu trwer, og allt umber, ecke leitar þess hvad hañs er, þo Twngumalum liñe lioost, liika Spaadoomum rætmest Brioost, Kiærleikur alldrei af-maa-

meaist, eykst hañ þo meir i Himna Vist.

Kiærleiks Verk, Saal mijn, keppstu vid, christnum hlijder hest Samlyndid, sem sijdar eigum Born Guds blijd, hwa samann uñ alla Tijd, einn Lijkame sem erum hier, ein andleg Saal oss stioorna ber.

Eins HErra Pioonar erum vær, Eindrægne stundum, Børn mijn kiær, samhuga oll i Ast og Trw, innbyrdes skylldum lifa nu. O Gud! tendra vorn Elsku [illegible], i Anda helgum fyrer Christi Skulld.

37. Psalmur.

Uñ Astundan Skijrlijfesens.

Ton, A einn Gud vil eg trwa.

HReinlijfe hañ skal stunda, sem heita vill Christi Læresveiñ, Sno ru Saurlijfes Synda, Satan inetiar margann eiñ, vier høfum HErrans Bloode, hreinsast i Skijrnar Sæ, Lostans Lifnadar Vode, leysist oss ecke þæ, i Felum og Fiærvist Manna, Foolk drijger soddann Brest, Augsyn Guds og Englanna, ættum þo fordast mest.

Afvik þad engeñ leika, Augum Guds fela Giørder Manns, nie Englana wteloka, eda og sialfs Samvitsku hañs, Verkaña Vitneñ þesse, Varfærne gledia ætt, Lostans ofbradur Blosse, bæalast i Himeninn hætt, eñ sæ Opaun, hann orkar, allt nær til Vijtes frekt, skamviñ sto Vellyst verk-

ar, Bolæde æfennlegt.

Minning Christi Krossfesta, krossfeste Pijna Hollbsins Villd, Umþeynking eilijfs Neysta, i þier slockve Saurlijfes Elld, Ofhita Hollbsins Br:ka, hepte Ydrunar Tæar, Elsku þess ætijd freka, Otte Guds deyfe klaar, Sparseme sa sier setur, sijfelldt i Dryck og Mat, lastvar so længt um betur, Losta-Gyrnd fordast gat.

Alltjafnt skallt einhvor vina, Anrijkes Storf, þo naudsynlig, sijdur kann Fære fina, Freistaren til ad svijkia þig: Davids Illgiordum olle, ad ydiulaus framgeck hann: Joseph frelste þad Falle, frijklega þioona van; Brosande Bragda Refur, bruggar þier Svikenn ill, banvænann Hala hefur, honum þig stijnga vill.

Hætt er Hreinlijfes Bloome, hvar sem Sælgiæte gnæfer frekt, giættu ad DRottens Doome, drijgdu þvi eckert svijvirdelegt, i Hoofe skallt Hollmed ala, haga gudlega þier, heilagt hugsa og tala, heyrer Gud allt og sier, Kiærleikans riooduft Roosa, riett-kollud Saal mijn siert, Skijrlijfes Lilian liooſa, lijka einnig þu vert.

Ad sigrast af sialfs sijns Hollde, svijvirdeleg Mijnkun vijst er þad, enn þad vinna med Vallde, veglegt þyker i allann Stad, Lastana Taaldrægt Tundur, torvelldt ad slockva er, vid wnga sig ofsast bindur, fraa olldrudum naudugt fer, hiaa sarsækum fyrst lenda, sælest ei Hreise sinaa, skamast þin vart hin vonda, volldugum gista hiaa.

Ill

Jll Gyrnd eins Atferd hefur, sem aumkunarlegur Ferda-Mañ, Hoogvær fyrst Hwsa krefur, hrokar sier strax þa kemur i Rañ, i Hwssboondans Sess sig setur, siñ Præl giørande hañ, Sœl mijn, þig siœ uñ betur, sijst hyser Ovin þañ. Bruña Saurlijsis Synda, sviptu oss Drottiñ frœ, lœt oss Hreinlijfi henda, og himneskum Arfi nœ.

38. Psalmur.

Uñ þetta fallvallta Lijf.

Ton, Uñ Daudañ gef þu DRottiñ mier.

SEttu mijn Sœl i Þanka þier, þessa Lijfs Baumt Volæde, Æfi, Heilsa, Lœn, Lucka, Fier, leikur œ grønnum Þræde, Hiartad upphef til HErranns þœ, Hiegooma Heims i burtu frœ, og gyrnstu eilijf Giæde.

O hvad skañviñ Manns Æfin er! Einne Stund fyrre lijdur, sem hardur Straumur hastar sier, hvatskeytlega framskrijdur, þess meir styttest sem leingest Lijf: Lifande DRottenn sie vor Hlijf, og Athvarf œ allar Sijdur.

Lijfid til Daudans Upphaf er, allskyns Mootlæte vafid, daglega burtu deyum vier, daudlegt er Mañs Upphafid; Mid-Tijmeñ þiœest Sorg og Swt; Sijdarsta Skeided lijdur wt, Otta og Angre kafid.

Midt i Saurnum fyrst myndast Mañ, i Myrkre tekur sitt Foodur, leidest so wt med Angre hann,

af Lijsi sinar Moodur, roted Sæde er Efned hans, enn Boola Vatns Hiervisten Manns, Endalykt Orma Sioodur.

Jord berum vær i Hollde hier, Holld vort verdur ad Jordu, Jordena trodum jafnann vier, Jard-Hws Lijkamer urdu, þeir sem þar drottna diarfir tveir, (Daude og Synd), þad brioota þeir, og nijda, so nemur Furdu.

Hvad er þad reikna Mannenn mä? Mä hann Præl Daudans kalla, brothættast Gler, og Blodru smæ, blaktande Fisid valla, Volundar-Hws hanns Efin er, Eymdanna Haf og Styrjolld hver, Hlioomur, hvellande Bialla.

Veglegre Nyt er Lijfid lijkt, ef lwka villtu upp henne, med Sannleiks Knijf, þar finnur frekt, Fwa og Madka inne, og sem Eple friijd Asyndar, enn hiadna strax og verda ei par, ef hampar þeim Hendi þinne.

Heims Audur, Skraut og Hefdar Par, hellst er þeim Eplum lijkur, ytra dæsogur Asyndar, enn i Raun Dupt og Reikur: Sæl mijn, hafdu so Heimenn þæ, ad Hiartad fester þar ecke æ, hans Bloom i Visnan vijkur.

Einn Gud stickade Ormenn þann, er Lundenn stijnga giorde, yfir Jons Spæmanns Hofde hann, bradt so uppvisna yrde, eins so Foreydslu Orma hier, i allt þad sette sem Stundlegt er, so eydest ad eingu verde.

Med bloomlegum Heim ad bloomigast hier, betst

þyk-

þyker þeim þvi næde, med töpudum honum ad tapa
sier, tel eg þad vest Skadræde. Stijr vorum Hiör-
tum HErra kiær, so hveriu framar þig elskum
vær, og erfum eilijf Giæde.

39. Psalmur.

Um̃ þad, hvad Hiegoomlegur Hlutur ad Verollden sie.

Ton, Einn Tijma var sa audugur Mann.

SAll mijn elskadu ecke heitt, auman̄ Heim nie
þad hans er neitt, Ellds Matur allt er þetta,
eilijfum Giædum un̄ þu beitst, eilijf Velferd er þar
vid fest, og eilijfs Lijfs Unan retta, gyrnest ei Man̄a
Metord hier, min̄st dædst ad þvi sem fallvallt er,
ad þocknast Gude sie þeckast þier.

Læt þier nægiast þin̄ Launaran̄, lærdu ad þeck-
ia þig og han̄, Mammon skallt midur stunda, erfid
Reysa þijn Æfi er, er han̄ þaa Farartálme þier,
þier ber þad þrætt ad grunda, sæter komstu i
Heimenn hier, hiedann eins lijka aptur fer, Mid-
Tijma soomer sama Per.

Ofhladed Skip mun socka senn, so kefur Audur
marga Men̄, læt þier þvi lijted nægia, Fie-Siood-
ur þinn er DRottenn dijr, i Dauda sem ecke frær
þier flyr, mun þad mest Meinum hægia, tapast allt
annad Audsafn hier, allra hellst sæ þvi safnar
sier, i Gude rijkur ef ecke er.

Audur med Onœd ablast kañ, œhyggiulaust ei brwkast hann, missest med Sωt og Sorgum, Fugla-Lijms hefur Ast hanns Art, andlegt Fidur ef þennann snart, festest þad Manne morgum, A-giarna Mannsins Omak þeckt, eigenn Herra er nærsta frekt, bæde fallvallt og banvænlegt.

Minning Christi sem Krossfestist, krossfeste þij-na Holldsins Lyst, Sætleik Andans so smacker, Miñing eilijfs Brunna og Bœls, Bœled slockur þijns Losta Tœls, Krosseñ þyggiande þacker, i and-lega Foorn þu offra þañ, einka Son þier Hiart-kiærastañ, Gyrnd þijn, Sœal mijn, so heiter hann.

Mioo liggur Leid i Himna Holl, hrufoott og Þyrnum hladeñ oll, Roosium vaxeñ er eige, af Vellyst þrostast ytre Mañ, innre nærest vid Kost-enn þañ, ad Sorgum mettast mege, Otteñ Drott-enns skal deyda þvi, daudlegt Holld þitt hier Hei-me i, frœ þess Klækium so komest frij.

Uñ Guds Rettlæte þenktu þrœtt, þiñ Gyrnd-ardoom so hata œtt, og Vegeñ Vellystinga, Hogg-Orms sladrande Hausiñ er, i Hala banvænum Eytur ber, honum vill hañ þig stijnga, sicœ til þu kunner Sigre ad nœ, so Lijfs Koronu mætter fœ, JEsus giefi þier Giæsu þœ.

40. Psalmur.

Uñ Gagn Freistingaña

Jen, Giedskrijkaste Grædare miñ.

Sañ:

Sannchristeñ Sæl þad soomer þier, sumtijdes reyna Freysting hier, stodug i Strijde ollu, Mootgæangs Bylgiur þa bijdur þu, betur fester sinn Foot þijn Trw, a Christo Hiælpar Hellu, Bols Strijd, Hreggs Hrijd, ad þa snærer, enn meir færer Avoxt Trwenn, sem al-laufgud Eyk græn, ecke swenn.

Abl Manns i Strijde marka ma, Megned Trwar so proofast þa, Freistingar fær ad reyna, i Peturs Baat þa Son Guds svaf, Siooren æsteft so a þa gaf, urdu Skip-Menn Bonvana, Mootkast, Heims hast, Manne er þetta Reynsla rett, sem Ritning kiende, Reide-Teikn ecke af HErranns Hende.

Meir er oss hætt i Medlæte, vid margskyns Synd, enn Anstreyme, Holldsins Villd Krossen kefur, O! hvad morg beyst Aloes Korn, wtrijmande sialfs Pocka vorn, Drottenn oss opt inngefur, Heims Akt, Fiar Frakt, Þyrna þessa, hætta hvassa, hann burtsnijdur, so Hveite goods Aforins hindrest sijdur.

Þad sem Menn dæma Daudans Bañ, Drotteñ med samalijsga kañ, af Orbyrgd Gnægter gefur, hvad Hrygd og Angur holldum vier, Huggun og Glede opt þad er, Soott til Smyrsla hañ hefur, Kross a, oss þa, kiærkomiñ i sierhvört Siñn, ad sonnu vera, Þolgooder skylldum Piñaning bera.

Trwfaste Drotteñ typta nu, Tijmañlega enn sijdar þu, virdstu mier Vægd ad syna, lat Hrijse

 sylgia

fylgia Myskun med, mier aumum syndu Fodurs Ged, og næma Naakvæmd þijna, Gud miñ, Præl þiñ, Heimur hatar, Rauner ratar, riengar Kiæte, leid mig i eilijft Epterlæte.

Samaritane Christe klær, kom mier hoalfdauðu n Prœle nær, ꝏ þiñe Leid liggiande, laat heyska Vijn i Synda Saar, sijdann Huggunar Vidsmior klaar, Mein og Verke mijkiande, JEsus JEsus, hiaadu nu, enn Pol og Trw, laat hverra eige, eilijfann Sigur so odlast meige.

41. Psalmur.

Grundvollur christilegrar Polenmædi.

Ton, Einn HErra eg best ætte.

HEJJn Saal med Pockum byggdu, þann Kross þig henda kann, ad Drottens Dæme hyggdu, til Dauds var pijndur hañ, alldrei kann oss til falla, añad slijkt sem hann bar, af ollum fyrer alla, ꝏ ollu pijndur var.

Kullda, Beniar, Klædleyse, Kvol, Hæd, Orbyrgd og Smaan, Hungur, Porsta, Heypt, Geyse, Hogg, Bryxl, Lyge og Raan, hann vard þvi hoatt ad kalla, hardre i Daudans Neyd, af ollum fyrer alla, ꝏ ollu soddann leid.

Aumt er þvi ꝏ ad heyra, ofkætur Præll ein er, enn HErrann hlijtur bera, Hrelling og Neyd ꝏ ser, Limer laata Glaum gialla, grætur Hofuded þo, af ollum fyrer alla, ꝏ ollu þrijngadur dóo.

Guds Börn kendu Kiör þesse, Kvelling fæara Job bar, Petur hieck hætt ä Krosse, Hæals hogg-vinn Jacob var, Mariu Sorger svella, Sonar vid Krossenn þæa, af öllum fyrer alla, æ öllu pijn-dann sæa.

Med Krossfestum Christner ættu, Krossfesta Holld og Gied, i Tign so tignast mættu, Tignud-um öllum med, og dijrdleger ä Dijrdar Palla, med Dijrdlegum leidast þeim, af öllum fyrer alla, æ öllu leid fyrer Heim.

Þæa Christur med Krossens Hamre, klappar Hiartans Dyr æa, strax ä Stundu samre, stilltur uppliwktu þæa, heyrdu hvad hañ kañ spialla, sem hefur þu þæa fyrer Gest, af öllum fyrer alla, æ öllu þiænadur mest.

Gull-leg Krossburdar Kedia, kañ betst ad skar-ta þæa, sijna vill Son Guds gledia, sijdarsta Dege æa, Systkynum Sorgar Galla, siælfur afþurkar hañ, af öllum fyrer alla, æ öllu Kvalning fañ.

Siæ þinn Brwdgumañ blijda, Blessadann, Sæala mijn, ræma hlaut Raun ad lijda, riodd-ur af ofur Pijn, hañ bar og hvijtañ Mialla, þvi Hræk-ning Saar og Deyd, af öllum fyrer alla, æ öllu Saklaus leid.

Þu hlijtur Hrelling hafa, ef Herra þijns girn-est Kiör, hañ kañ Hunang ad gefa, af Helliu Mootlætes þier, der þvi Blessunar Galla, sto bey-ska Krossens Root, af öllum fyrer alla, æ öllu bleß DRottne moot.

O! hvad beyſk Mootgœangs Myrra, margañ getur vankiætt, gef oſs Glede Vijn Herra, giør vort hid rama ſætt, og leid til Himna Halla, hañs fyrer Blood og Deyd, af [illegible]m fyrer alla, a ollu Pijſler leid.

42. Pſalmur.

Huggun ſu, ad Madur kuñe fyrer gudlega Hiaalp, ſtødugur ſtanda allt til Æſiloka.

Ton, Giædſkurijkaſte Grædare minn.

HVÆr mun koma ſu Naadar-Stund, nær mun eg ſia og ſiaa þiñ Fund? JEſu Brwdgumeñ blijde! Nær mun mier uñt, Elſkuge miñ, i ockar Brwdkaup leidaſt inn, Heims wr Utlegd og Strijde? Gud minn, Gud minn, þu mig leys, wr Holldſins Hreysi og Heimſins Voda, leif mier þitt Auglit uñ Eilijfd ſkoda.

O! hvad hrædddur eg aumur er, i Leyrkierum þvi breyſkum ber, minn Trwar Fieſiood frijda, Skal og Lijkama Synda hætt, ſege eg þau Ker, ſiñ nu hef rædt, eitt vill þad odru ſtrijda, Gud minn, Gud miñ, Satan Refur, Grid ei gefur, grimur, ſlægur, Aſtvinum þijnum er Ovægur.

Eg hrædeſt lijka Heims Okior, Hreckvijs og Oheil Verollden er, hver kañ hier Rond vid reiſa? Hvert ſein mier gengur med eda moot, mijnum ſtofnar þad Hroſun Foot, ſwrt hata, ſætt vil kiooſa, Gud miñ, Gud minn, hver vill nunna, klaklauſt

kunna, komast hiedann, Ohættann Veg fæ eg ecke siedann.

Verdleik mijnum eg vijsa fra, Verdleik Drottenns eg treyste a, viijst mun hann Veg miñ beina, hanns Naad stadføst og eilijfer, alldrei kann hun þui bregdast mier, eg fæ þad alltiafnt reyna, Gud minn, Gud minn, Honden þijn, þu Heillen mijn, vor Hættu leide, Ovina Umfall so alldrei meide.

Saaluhiaalp þa sem Gud gaf mier, grundvallad hefur i Hiarta sier, af þui kann alldrei skeika, vthellt Blood JEsu a samt mun, og Sacramenta Innsiglun, adstidia einnig lijka, Gud miñ, Gud minn, Von mijn er, nu oll i þier, eg eingu kvijde, Harmkvæle nockur þo Hollded liide.

Frelsarenn hefur þu funded mig, fyrr eñ eg kuñe hitta þig, þui munt þu Vernd mier veita, eingu Ohægra er þad þier, ad geyma þad sem funded er, enn ad Ovijsu leita, Gud minn, Gud minn, sem Myrkre eydder, Liooss til leidder, Lijfs Braut vietta, laat mig ei aptur i Diñu detta.

Trygda Fesiood mier tærer þu, Trwar Hound mijn opt veiklast nu, getur þo vidteked valla, aftast þu hennar Orku Brest, a þier laat hana sia sig fest, sterklega Æfe alla, Gud minn, Gud miñ, þier vil eg sws, mitt Hiartans Hws, til Hvijldar veita, audmiwkum Anda kannt alldrei neita.

Trwar Augum eg tilldra nu, til þijn, Drotteñ! mig aumka þu, Overdugum best biarga; Ofoþient Myskun er riett Naad, Omaklegum sem verd-

ur tiead, og gefenn opt ... uega, Gud mik, Gud min, Heill mijn er, þa oll i þier, þvi orugg blijfur, greidest þier gott Lof, Gud eilijfur.

43. Psalmur.

Um daglega Umþeinking Daudans.

Ton, J, Blæu einne er byrgdur i Mold.

Wentu æ Daudans Vinur kiær, Vonum framar hañ stendur nær, vid hvern Dag þeynke Hugur þinn: Hañ mun vera sijdarste minn.

Hvad sem þu giorer, hugsa ber, hvert soddann Ydia hæfde þier, ef i þvi Verke ætter þu, andast þa strax og dæmast nu.

Lijfe fecktu ad Laane nead, Lijfs hefur þu ei Eignar-Raad, nakenn komstu i Heimeñ hier, hiedañ eins lijka aptur fer.

Ahverium Dege deyr þu hier, Daudann hver Lijfs-Stund færer þier, allt hvad hier eykst vid Æfe Manns, allt kortar þad Lijfdaga hanns.

Þess leingur sem vær lifum hier, Lijfed þess styttra epter er, um þad sem einum afram bar, epter þvi minna Leidar var.

Laat fra þier deya Leste fyrst, Lijfed aadur eñ fær þu mist, hver sem deyr vondum Vilia fra, vijst lifer Gude i Dauda sa.

Adam gamla af ollum Maatt, a medañ lifer, deyda aatt, þa mun DRottenñ, nær deya fer, þa samlegur lifa hia þier.

Daud-

Daudenn flytur og færer Mann, fra Hiegooma i Himna Rann, i hvoria Att sem Eiken datt, er hun þar fyrst, þad trwe eg satt.

Ef þu thugar opt og þratt, ad endelega dey att, Adhalld er þad og Ordsok þier, ad agta lijt þad sem Heimsins er.

Athuga þu hvad Andlaat Manns, afmyndad getur Lijne hans, þetta skyllde þig fæla fra, forbonnud Verk ad gyrnast a.

Saal og Lijkama svijdur þad, sann-naudug verda skiliast ad, Andarslit hver sem athugar, alls munn sijdur Syndernar.

Sa sem med vondre Synda-Giord, sier hefur stofnad Andar-Mord, i gegnum Daudann gengur hann, i Glotunar Stad, þo eilijfann.

Þeir einer hlioota Himna Vist, hier nu lifa i Gude fyrst, þeirra Lijf DRottenn eflaust er, i Trwnne sem hann binda sier.

O DRottenn! gef oss ollum nu, innlijfast þier med sannre Trw, lijka deya og lifa þier, lofa sijdann med Engla Her.

44. Psalmur.

Huggun fyrir þa sem mista sijna Astvini.

Ton, Hærsta Hiaalpræded Fognude.

O Christenn Saal! umhugsa fyrst, a Daudans Stundu JEsum Christ, hvad Dan Daudans alldrei kann, ofdiooda þeim sem þeckia umm hann.

Beyſt Barn i Mara miog ſett var, þa Moſes Tred i Brūneñ bar, þad Lijffens Tred er Drottenn dijr, ſem Daudans Remu i Sætleik ſnijr.

Sa Edla Kviſtur allra Boot, upprunnenn er af Jeſſe Root, hver ſem geymer hañs heilog Ord, hann ſmackar alldrei Saalar Mord.

Eyrnd Mannſens deyr, enn ecke hañ, er Daudenn Leid i Himna Rañ, Afgaangur hañs er Endäng Kijfs, og Fæding holl til eilijfs Lijfs.

Ecke miſſum vær Aſtvine, undañ oß þo þeir ſender ſie, fyrer Sorger þeir Fognud faa, ſtaa Myrkrunum i Lioosed gaa.

Yfer Lijfdaga hættaſt Haf, i Hofn Daudans þeir komaſt af, leyſter fraa allre Synd og Sekt, ſyrgia ſkulum þaa ecke frekt.

Hvijtann Skrwda vid HErranns Hlid, hafa þeir nu og Paalma-Vid, Sorgar Klæde ei ſoomer þaa, fyrer ſoddann Menn ad taka uppaa.

Oll hefur þeirra Augna Tæar, af þurkad Drottenns Honden klaar, Lambſens Stoole þeir liſa hiaa, lioomande ſyngia Gloria.

Allſkyns Hlioodfære hlioma þar, Horpur ſlaaande gullegar, hiaa Englum Guds ſier una þeir, ecke ſkulum þeß graata meir.

Laattu þier ecke gremiaſt Ged, Gud þo take hvad hefur oß lied, ef þu miſſer þinn Aſtkiærann, einn Elſkara ſnart finnur hann.

Mijt ei þad þo adſkilied, athuga framar Samkvæmed, ſem epter kiemur eilijft þo, i andvaralauſe

re

re Sæluog Roo.

Andlaat sitt virder Abatann, Uppriſunne ſaa trwa kann, hverrar Imyndan auglioos er, Edles Skapning i Heime hier.

Eydeſt Heims Lioos ad Aptne Dags, upprennur þo ad Morgne ſtrax, Graſed viſnar þa vetrar ad, aa Vorenn aptur bloomgaſt þad.

Af Eikum falla Avexter, aptur þo vaxa bloomleger, og ef Sæded ſkal Frioofgun faa, fyrſt i Jordunne rotna maa.

Þaa Phænix hefur Æfe endt, i eigen Hreidre ſig ſiaalfann brendt, af Oſku kviknar aptur þar, wngur med Fiadrer gullegar.

So endurnijaſt allskonar, eigenn Foreydſlu þad ſem bar, alldrei ſkyllde neiñ efa þaa, Uppriſu Holldſens Dooms Dag aa!

Þu meinter, kannſkie, Ment og Fe, mektaſt heſde þinn aaſtkiære, i Guds Rijke audugur hañ, alla Speke vel ſkynia kann.

Hærſta Tign þo hier hefde giſt, i Himnarijke er betre Viſt, O Rottne hefur ſo þocknaſt þad, þiñ Vilie ſkal þar hneigiaſt ad.

O O Rotteñ! þu tookſt aptur nu, Eign þijna ſem mier lieder þu, þitt Nafn, heilage Herra klaar, hærſt ſie loſad uñ eilijf Ar.

45. Pſalmur.

Uñ þann ſijdarſta Doom.

Ton, Tak. af oss Fader.

PA Christur kiemur, Kongur riettdæmur, allt auglioost verdur, Ord, Hugsun og Gierder, alla uppvekur, er þeim Hefnd=frekur, sem Dooms er sekur.

A allar Siidur, Ogn þeim ofbiidur, under Elld=gængur, yfer Gud strængur, Samvitskan særer, Satan akiærer, Synd Fridtioon færer.

Hvar mun þa Hæle? Herra mitt sæle! Eg veit mig argann, unned hafa Glæp margañ, eg Ott=ast Doomenn, yoter Tijmenn, eñ Eilijfd komenn.

Hér Himens hiadnar, hrinur og brædnar, sig samann=lyknar, Sool rodnar, Tungl bliknar, þijn Verk ei þordu þig sien i Dijrdu, er ecki illt giordu.

Eg aumur Madur, ofmiog saurgadur, hvad mun eg þa þora, þig reidann ad heyra? Hvert mæ hellst flija? Hvad skal þa segia? Hver veit ad vægia?

Þu Herrañ hijre, hærste Doomare, mier munt ei mija, mæ eg því til þijn flija, þu þolder Dauda, þinna so Sauda, bætter Bol Nauda.

Þig Son siñ sende, sinne af Hende, Fadereñ frijde, ad fridkaupa Lyde, er því Ogladur, ef nockur Madur, tijnest tapadur.

Vijst vill hann eige, eg vesæll deye, HErra þad heyrdu, hanns Vilia fullgiordu, lat ei Erfd þijna, eilijft Bol pijna, aumka Ond mijna.

Lægd Logmæls frekann, lysir mig sekann, þinn Munnur medañ, mig kallar blessadann, þad mæ mier meira, mun eg þo heyra, Fridar=Bod fleira.

Eg

Eg er Ohræddur, i þier Nad giæddur, þo Ovíner aller, yfir mier Hefnd kalle, þu Fridar Foornen, frelsar þijn Bornen, vor Heill og Vornen.

Þu HErra hlijden, helgader Lijden, liest Lijfid Eda, til Lausnar oss wtblæda, veit Vægd i Doome, vor Brooder froome, þitt hærst Lof hljoome.

46. Psalmur.

Um Laungun epter eilijfu Lijfe.

Lon, Pa linner hier mijn Lijkams Vist.

OJ mætta Saal mijn elska dætt, of sallvallt Lijfid þetta, med helgre Gyrnd i Hæder hætt, helldur skallt þier uppljetta, þar er Æska, eñ Elle sijdst, eingeñ Dauþe, eñ Lijfid vijst, og æungur laus Unun rietta.

Utvallder skijna eins og Sool, Englum Guds nærsta lijker, Osiwker hafa eilijft Skiool, alls kyns Nægd mettast slijker, O Rotteñ Gud fullur Dea semdar, dryckiar þær Straumum Vellystar, innbyrdes Elsku rijker.

Eilijf Birde eru so stoor, eingenn kann þau ad mæla, og so dijrmæt, ad eingum foor, wt tala nie noog hæla, Ovollt Heilbrygde æ er þar, Unun og Nægd Guds Vellystar, og frábær Fagnadar Sæla.

So goodur Hlutur eingeñ er, sm̃ eiñ Gud Himna Hæda, Jñdæle mest þær alla skier, sem eignast hañ og vid ræda, oss i honum og hañ i oss, hijrann

siæ-

ſtaðum þad Glede Hnoſs, er Rooten allra Giæda.

Jeruſalem þar uppe er, eckert Muſtere heſur, med Hondum giort, nie Sool þar ſier, ſijſt Tungls þar Þorſen kreſur, heñar Muſtere og Byrte beſt, er bleſſadur Gud, ſem lioomar meſt, og Upplyſing ollum geſur.

Eins ſem ei heyrdeſt Axar Hliood, þa upp var vered ad ſmijda, Jeruſalem a Jordu ſtood, jafnt min og hinne lijda, þeir andlegu Steinar eru hier, med Oxe Mootlætes kantader, ſem heñar Bygging hlijda.

Drottningen ſw ſein ſookte heim, Salomon Kong hinn rijka, er ſonn Figura Saalum þeim, ſem koma i Hollu ſlijka, Gimſteina hver og Gulled ber, goodra Dygda ſem framde hier, Engla Fylgd ſær hun lijka.

Kongſens Spekt hana ſurdar ſrekt, og Fiolldann dijrſtu Rietta, dijrmær Klæde ſem meſtu Mekt, og Muſteres Prijde ſetta, i Forundran ſo ſeger ſw: Sijdſt var þeſs Von, med minne Trw, giæte eg griped þetta.

Hier maattu Saal mijn, heyra og ſia, hvad DRottenn vill þier veita, ef þu gyrneſt hanns Hwſum na, heilaglega ſkallt breyta, andlegs Gooda ef vænter vijſt, Veralldar Glædum ætter ſijdſt, med Akeſd epter leita.

Ef þu gyrneſt ad audneſt þier, af Lijſſins Tre þig metta, nadu Chriſto i Heime hier, hrein Trw ma verka þetta, inn i Guds Hws kañ ecke na, Otuckt,

Mann-

Mañdrap, Heipt, Lijge, Prœ, nie fœnijt Syrnd Fedrœttar.

Heilog Prenning med hollre Rœd, Hiartad mitt virdstu byggia, œ mier hafdu allt Eignar Rœd, alldrei lœt mig þig styggia, gief mier hier smacka Farsœlld fyrst, fyll mig sijdar þijns Hwsss Vellyst, so mege eg þier Lof til leggia.

47. Psalmur.

Um̃ þa Farsœlld, þegar Madur fœr ad siœ og skoda Gud i eilijfu Lijfe.

Ton, Ad ydka gott til Æru.

HOrottenn alls-valldande! eg vil giarnañ til þijn nœ, œ lifande Manna Lande, lœt mig Nœgd þijns Gooda siœ, nær eg þig, næ ad finna, Neyd ar Stig, mun þa linna, lœngar mig heim til Hwsa þinna.

O! Þann Fognud frœbæra, Fognud allann sem gnæfer, nær mun audnast i siw Æra, ad siœ Gud minn sem bijr i þier? Þijns Hwss siœ, Sæ- lu rietta, svœnga mœ, dryck ia og metta, er þier hiœ, eilijfs Lijfs Uppspretta.

O! þu Lijf æskilega, O! þu blessud Farsœlld blijd, þar heilog Prenning hæga, Hiartans Gyrnd fyll- er alltijd, ad lijta Christ, Lioomann biarta, i Lijssins Vist, hiœ honum skarta, gnæfer mest, Gyrnd alla vors Hiara.

O! JEsu Elskan blijda, Edla Bidell Sœlar mijn

mijn, nær ætlar þu inleida, i þiñ Kongs Sal Brw-de þijn? Hvad vantar i efstu Hollum? Ecke par, nie hætt vid Follum, Gud er þar, sialfur allt i ollum.

Er þar Gud allra betste, Augum vorum Prijde ny, Hunangs Seimur sætaste, Saungur fagur Eyrum i, Balsam kiær, betst sem skarta, Bloomstur skiær, mijuk ad snerta, hver þar sær, hvad hañs gyrnest Hiarta.

O dæakrijda Asioonu! O sæta Rodda Lausnarans! Dijrdar krijndur Koronu, kiær draup Rææd af Vorum hanns, fyrst hann er, allt i ollum, upplijser, varnar Follum, Fridenn tier Konum jafnt sem Kollum.

Gud er sa Liossens Liooma, Lioos i hverium sialum vier, þad er vor Sæmd og Soome, ad siai hañ i sialfum sier, lockar Mañ, Lijf indæla, losa hann og vidmæla, alldrei kañ, ad wt-talast sw Sæla.

O! farsæl Borgen betsta, blessud Hollen uppe þar, Heimile heilagasta, hæleitrar Guds Þrenningar, nær mun ny, Rææd sw gledia, nææ eg frij, mig þar sedia, og Gude i, Gud sialfann tilbidia.

Nær mun sw Soolen renna, sem upplioomar þessa Borg? Nær mun eg sæ ad finna, Fognud þann ei snerter Sorg? Sæla mijn, siæ þau Mæte, sæl þu skijn, i Epterlæte, Arfleifd þijn, er Gud O Drottenn sæte.

Vier lifum Gude lifanda, lijka erum Kyrkia hañs, vier eigum hañ hier i Anda, eñ þar ad Raun

riett

rett til sanns, Sælu ad, sicꝛ margfallda, Samastad, Lijfsins hallda, gefi oss þad, Gud um̃ Allder Allda.

48. Psalmur.

Um̃ þad allra astwdlegasta Samlag, sem vier skulum hafa vid H. Engla i eilijfu Lijfi.

Ton, Mikelle Farsæld mæter sa.

SJlijkt Lijfid er æskelegt, ecke neiñ gipteſt þa, Englum lijker i ædstu Mekt, eiguṁ vier Gud ad sicꝛ, Virska, Tign, Dijrd og Virding Manns, vegsamleg miög þa er, so alldrei kunne Hiartadhanns, hana ad skynia hier, Jnndæled er þad allra mest, Auglit Drottens ad skoda betst, alla Blessan þad under bijr, alla Heill, Dijrd og Nᴐad, allt Eptertæte ad oss snijr, allt batnar þa vort Rᴐad, allt Anstreymed so cꝛ burt flijr, alldrei snerter oss þad.

Ei er Farsældar framar Von, en̄ frijdan̄ Gud ad sicꝛ, þesse hin fagra Fridar Sioon, fyller Gyrad alla þcꝛ, Engla Umgengne odlunst þo, astwdleg verdur sw, samlijker þeim i Sælu og Roo, sannheilagre enn nu, hvijtum Skrwda so skrijdunst vær, skijnande Lambsins Stoole nær, Syndanna Flijkum særder af, frijlega losum þann, Hicꝛlpræders Klæded gott oss gaf, glediande Riettlætan̄, vakne scꝛ upp i Syndum svaf, sicꝛe Dijrdar Liooman̄.

Engen̄ Mæðdi cꝛreiter anan̄ þar, eingenn kann reidast þa, ei er þar Brun̄ur Jllgiordar, engen̄ Metnadar Prcꝛ, engen̄ Mootlæting Eymd nie Fcꝛr, Ydrunar

ar Taar ei nein, ei helldur daudleg Synda Saar, Saalum viña þar Mein, Hrungur og Þorste horfenn er, af HErrañs Elsku mettunst vier, Utvallda ORottenns alldrei þa, Of-Hite skada-kañ, yfir þeim helldur Hende sa, himneskañ bygger Rañ, af Lijfi þeirra sem lioomar aa, lifande Vatn fram rañ.

Utvolldum Guds, so gledieft Ged, Geftabod er tilreidt, klaara Vijn, Feite, Mergur med, mun þar til Rietta veitt, soddañ Veitslu vier sitium ad, sæler um eilijf Ar, og Lof syngande þockum það, þa verdur Gledenklaar, allt mun þetta þa uppfyllast, i Anda og Sannleik fullkomnast, Lijf og Ande Guds Orded er, Otte Daudans þa flijr, hañ var svelgdur i Sigur hier, sem hañs Broddur er rijr, oll vor Augna Taar afþerrer, Angre i Glede snijr.

Hrygdarlaus Glede hlioomar þa, Heilsa Mootkætes frij, Lijfid aan Mædu, Lioos ei sa, Lystegarde þeim i, alldrei er folnar Eiskan þar, alldreie Gleden dvijn, engenn Madur þar andvarpar, eingañ snerter þar Pijn, Yndes Hægd er þar ollum tied, andvaralausre Sælu med, andvaralaus hin retta Roo, roosamleg Unun mest, ununarsamleg farsæl Froo, farsæl Eilijfden best, eilijf Þrenningar Eining þo, Eining Guddooms þar siest.

Upp upp, mijn Saal, athuga nu, Æru og Vegsemd þa, sem ockur er vijs, þa eg og þu, erum Guds Stoole hiaa, ockar Vardhallds Engel þañ, er hier nu stidur vid, þa munum giorla þeckia hañ, eñ þursum hanns ecke Lid, er þa Samkvæmes Unun stoor,

alskijnande i Dijrdar Koor, O JEsu! kom og ei vid tef, innleid i Sælu þaa, O JEsu kom og Glede gef, Guds Hwsum laat oss naa, O JEsu! þig fyrer utann Ef, um Eilijfd gef oss ad siaa.

49. Psalmur.

Um þær feikna Kvaler, sem þeir Fordæmdu verda ad lijda i Helvijte.

Ton, Gud oss sijn Lærdoom liooſan gaf.

HVer christenn Sæl þad hugleide, hvad Vijtes Pijsler bitrar sie, so stendur betur Syndum moot, segiande opt af Hiartans Root: J fraa Andar Deyd, oss bevare Gud.

J Helvijte er alls Jlls Nægd, aa øllu Goodu mesta Ohægd, Obærelegur Hite hnaar, Heliar nijstande Grimden saar. J fraa Andar Deyd, oss bevare Gud.

Myrkur og Svæla sijfelldleg, Sorg og Dioſla Mynd Ofrijn miøg, Op og Jlfraner eilijfs Veins, andstyggeleg Lykt Brennesteins. J fraa Andar Deyd, oss bevare Gud.

Ormur Samvitsku etande, Otte, Purkur, Svelngd, Harmkvæle, Øfund, Hatur, Vijl, Orbyrgd mest, engeñ good Von med Heilsu Brest. J fraa Andar Deyd, oss bevare Gud.

Sool og Twngl engenn siaa þar kann, sijst af øllu þo Gud sialfann, sw litla Skijma Ellde af, enga Hughægd Fordæmdum gaf. J fraa And

ar Deyd, oss bevare Gud.

Magen i Hwngre mædest mest, Munnur af Þorsta pijnest verst, Ellds Logenn verkar Op og Kvein, innlæsist hann i Merg og Bein. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Af einum Neysta i Eymdar Glood, Olijdannlegre Pijna stood, enn þo Kvinnu hier kynne saar, kvelia Foodsott um̃ Þusund Ar. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Sælgiæte Ols og Matar mest, margur af hverium hiellt sig betst, Hugfrooe þeim þad engenn er, ei sia Vatns Dropa ad svala sier. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Dijrmæt Klæde og Metord med, minnst kuña þá ad hugga Gied, iklædder Skom̃ um̃ eilijf Ar, engenn Vegsemd til Boda stár. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Audur stodar þá ecke par, aller jafnsnauder finnast þar, Guds blijda Auglit alldrei siá, ollu þijngra þad liggur á. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Kvala Elldenn um eilijf Ar, uppblæs Guds Reide Stormur hár, Samvitsku Ormur innra slær, ytra Dioflanna Grimd frábær. J frá Andar Deyd, oss bevare Gud.

Hata Fordæmder hvor annañ, hata þeir lijka Gud sialfann, hata þeir Engla heilaga, hata þeir alla Utvallda. J frá Andar Deyd, oss bev. G.

Oll Olucka sem innast má, oll slæst i eitt og plágar

ægar þaa, alla varer þad Eilijfd þo, alldrei finnande Vægd nie Roo. J fraa Andar Deyd, oß bevare Gud.

Minnsta Kern þa af minnstu Kvol, er miklu þijngra enn allt Heims Bol, og þo ad Adams Arfarner, aller skipte þvi jafnt med sier. J fraa Andar Deyd, oß bevare Gud.

O! O Rottenn gief oß ollum þad, ad þenkia so uñ Kvala Stad, ad þaangad komunst alldrei vier, i Varfærne framgaungum hier. J fraa allre Neyd, oß til Lijfs innleid.

50. Psalmur.

Uñ þad, hvørnenn eilijflega munu vara þær helvijtsku Kvaler.

Ton, Hvar villtu Saal mijn Huggun faa.

EF þu christen Saal athugar, ad Pijslernar eilijfar eiga ad vera, þvi betur lærer þar af þu, ad þenkia nu, hvad þwngt sie þær ad bera, Helvijte heitt, Huggun fær eydt, þad bitra Baal, breñande Saal, alla Tijd aa ad vara.

Fordæmdra Lijf i Eilldе þa, er Daude saa, æ er ysirhaangande, þeirra Daude Lijf eineñ er, sem alldrei þver, i Kvølum Ofegiande, Brenne-Bodlar, þreytast sijst þar, aukande Kvol ofann aa Bol, med allskyns Eymd og Grande.

Hvad er þad Mann kann þijngra ad þiaa, enn þad sijst faa, er hann mest epterlangar? Enn hitt

umbera verdur viist, sem villde siist, Plagur og Piisler strangar, alyscktad er, ad sa sem hier, sii-syndga vann, sart Hefuda Bann, ei skule af honum ganga.

Tapader safna Syndum sier, um alla hier, Eilijfdar Esti sijna, um Guds Eilijfd þeir þvijngast þvi, þeim Piislum i, sem alldrei eiga ad dvijna, hanns Giædsku Ged, og Myskun med, wtslockta þeir, i sier, þvi meir, kvelur þa Kvol og Pijna.

Þeir elskudu Aud Ofarsann, of-sallvalltann, Vellyst og Virding bæde, himneskum Festood sinu siist, sem er Gud viist, ei gyrntust andleg Giæde, kamvinn Lijfs Lyst, leidest þeim siist, hrapande þvi, Helvijted i, eilijfa Eymd og Mæde.

O þu Eilijfd Oendanlig! Engenn kann þig, wtsia nie noog ad grunda, O! hvad miked þu eykur a, alla Piisl þa, tapada hlijtur henda? Nær Ara Stund, O tal Þusund, umleid Ohast, onnur byrjast, so gengur aan alls Enda.

O þu Eilijfd! O Eilijfd þu! ein ertu sw, sem mest kann Mein ad vinna, Fordæmdra Piisl er þrongbær þa, þvi heita ma, bitur og beysk ad sinna, þo þijngre er, þvi margfolld skier, allra þijngst þo, þad under bioo, ad hun skal alldrei linna.

O þu Daude! sem alldrei deyr, Ending þijn er, a ny þig uppbyriande, Daudann gyrnast Fordæmder sa, fyrrest hann þa, Lijf trw eg langt fra stande, aumt Hel þad er, sem alldrei þver, og Lijfi þvi, ad lifa i, sem alltijd er deyande.

O þu banvæna auma Lijf! ef þu ert Lijf, þvi villtu þa so deyda? O þu lifanda auma Hel! ef þu ert Hel, þvi villt ei Lijfs Eymd enda! O eilijf Tijd! illum mieg strijd, ad þeinkia til þijn, er þijngre Pijn, enn annad allt sem lijda.

O Sal mijn! Sal mijn! siaa ad þier, snarheit Pijsl er, opt er þad athugande, Naadar-Tijmanum gef ad Gaum, gior Ydran aum, Eymd slijk so alldrei grande, sa Syndum sier, safnar tijdt hier, þess meira Baal, breñer hañs Saal, Ellds Mat so æleggiande.

O Drottneñ JEsu Herra hijr! i Hædum byr, vor Synda Booten saña, fullu borgande fyrer oss, festur a Kross, Lijf, Heill og Lausnen Maña, liwfur Lijkn sijn, leys oss fra Pijn, illt Andar Bol, eilijfa Kvol, oss laat þu alldrei kanna.

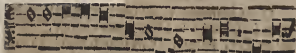
O þu riettnefnde goode Gud! sim glötudum Lijd, sender þiñ Son i Heimenn, oss ad leysa vor Andar Deyd, og allre Neyd, sie þier Dijrd sögd og frameñ, og þier JEsus, sem frelster svo, Guds Anda med, Gofgun sie tied, uñ Allder Allda, Amen.

51. Psalmur.

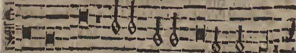
Uñ andlega Upprisu Guds Barna.

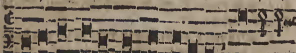
nioota

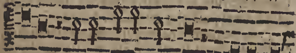
nioota ef villt Upprisu þijns JEsu, af þvi

ad hann er, madur getenn lifande i hier,

eins lijka honum þar upprijsa ber; Upprijsa

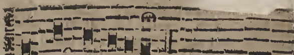
ei kann, utann falla hvad vann, Adam skal

deya, so upprijs HErrañ, Andeñ skal þvo-

est, Elle Holldsens selast, þad leate JEsus

jafnann þier ſarſælaſt.

Eins ſem þu ei kañt, Augabragde ꜳ, Adams þeſs gamla Illſku að deya fra, ſo ſcattu hañ hier, alla Daga deya i þier, Scal þinne Lauſnareñ liſa þa ſer, i Dijrd ei inngeck, adur eñ Daudans fañ Smeck, þitt Hofud JEſus, ſem Fognud þier feck, hañs Limur hvor er, Holldſens Syrnd ſem deyder, þann ſama hann til Himnarijkes leider.

Trwloſun oll er, Undirbwningur Hionabandsſierhvors, ſem þa epter kiennur, vilier þu ei nu, vera trwloſud Brwdur JEſu, annars Heims Brwdkaup hanns ecke ſier þu, heilagur Ande, hier i þier bwande, yckur ſamteinger Elſku-og Trwar-Bande, ef nu vor Ande, upp er hier riſande, i Uppriſu hinne, erum hluttakande.

Uppvakte ſinn Chriſt, ſꜳ adur ſmurde hañ, þa Soolen med Dags-Liooma ſinn yfer Heim upprann, eins ſkiedur hier nu, i Elſku þijns Brwdguma uppriſa ꜳtt þu, lꜳt nu þvi lifande leida þig Trw, Lioosſens Born fara, til Lioosſ eilijfs Skara, enn Myrkranna Syner ſig vel meiga vara, uppreis þinn JEſus, af Dauda Frid-ſwr, uppriis þu einneñ, hanns andlegt Glede-Hws.

JEſus uppriſeñ, algiort Riettlæte, fyrer Synd þijna dꜳeñ, Sꜳla mijn, þier færde, ꜳſtunda þvi

nu, i hañs Riettlæte framfarer þu, Synder aflegg fyrer lifande Trw, uppriseñ HErrañ, ad yferunnum Satan, dauþogrum Sigre i Dijrd hroosa vañ, andlega ef upprijs, er þier Sigur fullvijs, Utvolldum soomer, ad sækia epter þeim Forprijs.

Sagde Ezechia, saart med Harma-Kvein: O Rotteñ sem Leon lamade ollmijn Bein; Andlegrar þad er, Upprisu Bardage i Trwudum hier, athugum vid þvi hvad epter hann fer: Mig Gud þu hyrter, mig þu lijfgader, og Synd minne allre þier a Bak fleigder, Orusta hanns slijk, ockar Strijde er miøg lijk, ordug i fyrstu, enn epteraa Glede-rijk.

Vid Grøf þijns Herra, voru Englarner, andlega upprisnum þeir eins fylgia þier, hañs Kyrkia ert þu, þvi una Englarner þier hia sier nu, ydrande sierhver bijr yfir Jesu, hvar Synden drottnar, Satan er þar nær, so Englaña Vøktun þar ecke Stadfær, uppriseñ ert þu, andlega þvi lif nu, iñvortes kviknada anglijser þad Trw.

Ef nu Christur er, i þier lifande, þa er hanns Ande, þier riñig stivornande, Biartleik sijnum Soolen uppveisar at Veralldar Hiovl, Elskuna Trwen so alldrei fool, fra Soolu Geislaun, fra Trw Kiærleikañ, vidskila ad giøra þier viñast ei kann, Holldsins Verk er Synd, heñe fra þier burthrind, vilier þu Guds Sonar vera andleg ny Mynd.

O goodi Jesu! uppvek þu oss nu, so Dauda þijns Krapte deydder lifum i Trw, Upprisan þijn, vere vort Riettlæte og Lijfgunen hier, upp til þijn, vort Lijf nu andvorpum vier, gef Glede saña, Saalar-Heill Mañana, uñ oss ad sia þig i Sælu Himna-Raña, þar skal þin Frameñ, fagurlega sameñ, Lijfgun, Riettlæte, Lioos og Hialp vor, Amen.

Re-

Ydrunar Psalmur.

Ton, JEsus Christur er vor Frelsare.

Ÿ Ykuarfullur Gud og goodur, Giæskn=rijk=ur og poleñmoodur, skrijd eg til þijn þittSkep=nu=Barn, Skaparenñ allrar Nꝛadar giarn.

Ad Footum þijnum fer eg ad kriwpa, flatur vil eg þar nidur driwpa, af þvi eg hefe adur spurt, eingann þar komenn þu ræker a burt.

Sia þu! Barn þitt særlega grætur, sier h:lld=ur vid þijna Fætur, Augunum mæne eg uppa þig, O Gud! kenn þu i Briooste uñ mig.

Vidurkenne eg Misgiord mijna, mogulegt er þo ei ad syna, Synda Andstygd og Svijvirding, sem eg er hladenn allt uñ kring.

Syndugre Skepnu Soolu under, sañlega ecke fiña munder, so sem er fleckud Saalen mijn, sanit fly eg þo a Naader þijn.

Soddann Hiartans Kvol mig kremur, kvijd=ande Brioost sier nidur lemur, uñ Naad bidian=de nu i Dag, Neyd adur kemur og Reidenn=ar Slag.

Hegna mier ek vilder veikum, vondum epter Makleglcikum, stædest eg ei þañ stranga Doom, stodve Reidena Naaden froom.

F Biwgt

Biwat og skelkad Briooft og Sinne, beyge eg fyrer Majestat þinne so sem eiñ lyslaus Saka-Mann, sofalldlega til Dauda vann.

Allt gott giörde eg af mier ad briota, Olucku hveria verd eg þvi hliota, eins i þessum og ødrum Heim, ofbijdur mier vid Pijslum þeim.

Nu er mitt Hiarta, hватt þo kveine, hardara ødrum Marmarasteine, myke þad JEsu blessad Blood, so brädne þad ei i Vijtes Glood.

Mætte ad sønnu molast i Parta, mitt Stäl-Sinne og Stein-daudt Hiarta, nær þenke eg um mijn Sälar Sär, syta ætte eg heitt med blood-ug Tär.

Væg þeim auma Vesslings Orme, sem veikare er enn Rif fyrer Storme, þu sem ert ORottenn siälfur sä, Säl, Hollд deyda og lijfga mä.

Skyl mier under Skugga þijnum, Skem so engenn verde mijnum, Ovinanna og gledie Ged, gete þeir mijna Helfor sied.

Veit ad eingenn Vom nie Sneipa, nie Ver-alldar Spott mier kunne ad steipa, legg ä siälf-ur þitt Lyknar Hrijs, lääingtum helldur þad fyr-er mig kys.

Eg vil i þijnar Hendur helldur, enn Heimsens Manna verda felldur, med þeim engeñ Medaum-kan er, enn Myskun og Naaden noog hiä þier.

Soddann Huggun Säl mijn hefur, Synder-nar þu fyrergefur, afmä þu þær sem annad Sky, ä hvern Morgun er Nääd þijn ny.

Lait

Laat mier ecke O'ucku alla, og Ellidsgunum hier til falla, sent i Æskunne safnad hef, Synd mijna Gud mier fyrergef.

Laat ecke þijna Reide retta, rijkur af Naad, i Koll mier detta, ei verdur mier sio Byrde bær, biarga mier aumum, Fader kiær.

Sialfur veit þad Sonur þiñ goode, hvad saart er ad mæta Reideñar Floode, þaa hann i Pijslar-Baale brann, bloodugur þegar Sveiteñn rañ.

Fyrer þañ beyska bloodugaSveita, Biorg virdstu mier og Vægd ad veita, þu fyrerdæmder sialfs þijns Son, sokudum blijf þvi mier hañs Pioon.

Mig skal i DRottens Vijge veria, þaa vill þijn Reide aa mig heria, eg veit mig sakar alldrei þar, annad er ecke neitt Forsvar.

J Biargskoru Nadar una, nu vil eg undann Reide flya, þad er þitt, JEsu, Sijdu-Saar, Saal mijn þar orugg inne stær.

Þar er sæta Saalar Fæda, og sw Lækning sem mig maa græda, þar er lifande Lijffins Skiool, lossæl Glede og Nadar-Bool.

Þar er su lifande Lijfsins Kellda, sem laugar mijna Saalu hrellda, i þann sæta Svolunar Bruñ, Saalar minnar nu þyrster Munn.

Hiortun, Gud, þu Hrelldra gledur, Hungrada ollum Giædum sedur, læknar þu hvern sem Lemstur ber, lijka styrker þann veikur er.

Ad soñu kanntu audga snauda, Oreigana, og reysa af Dauda, vokva kañtu eitt visnad Korn,

 verk.

verkar þu Odaudleikañ vorn.

Magt og Raad þijna hvør kann herma, Hugañ miñ virdest sedia og verma, lijka audga og lækna øll Mein, lijfga og styrkia Holld og Bein.

Pad skal vera þier eilijf Æra, Englar og Menn sem kunne ad færa, ad þu Bænheyrer aumann mig, af innstre Root eg kalla a þig.

Þu sem losar Lykn ad veita, laungu ædur eñ Menn þijn leita, Bænheyrer oß fyrre enn von um vier, vægdu nu JEsus aumum mier.

Væg þu mier aumum Vesæl:nge, a Veralldareñar sijdarsta Þijnge, rwskwsa þu mier ecke þa, i eilijfann Elld og Kvala-Þraa.

Leid mig iñ i Lioos med Sooma, læt mig þangad uñ sijder koma, þar sem er dæsom Dijrden þijn, ORottin þu sem lioomar og skijn. AMEN.

